

FLACĂRA

6

anul 1996

*O personalitate
a istoriei secolului nostru,
Regele Mihai
la 75 de ani*

Două reviste de prestigiu:
FLACĂRA la 85 de ani
REBUS la 65 de ani

Casa de Economii și Consemnațiuni

Fondată la 1864

În temeiul Legii nr.66/3.VII.1996, Casa de Economii și Consemnațiuni din România s-a reorganizat în societate bancară pe acțiuni, cu acționar unic statul român, având ca principal obiect de activitate atragerea, păstrarea și fructificarea economiilor bănești în lei și valută ale populației, a disponibilităților bănești ale persoanelor juridice, precum și primirea de sume spre consemnare.

Disponibilitățile C.E.C. se fructifică prin:

- acordarea de credite populației pentru cumpărarea, construirea, modernizarea, consolidarea sau repararea locuințelor proprietate personală, precum și pentru cumpărarea de bunuri de consum;
- acordarea de credite agenților economici mici și mijlocii;

- cumpărarea de titluri de stat, bonuri de tezaur sau alte titluri de valoare;
- construirea de depozite și acordarea de credite societăților financiar-bancare;
- alte plasamente stabilite de Consiliul de Administrație al C.E.C.

Sumele depuse de populație la C.E.C. pe instrumentele de economisire, precum și dobânzile și câștigurile cuvenite pentru acestea sunt garantate de stat, imprescriptibile, scutite de impozite, taxe de timbru și orice alte taxe.

La data de 30 septembrie a.c. soldul general al depunerilor populației era de peste 1 900 miliarde lei, iar numărul conturilor active era la aceeași dată de peste 17 milioane.

SUMAR

● Vitrina cu președinți

pag. 6 - 9

● Între tentații și proiecte

pag. 10 - 11

● Sărăcia ca preț al aurului

pag. 12 - 13

● Zbor deasupra unui cuib de drogați

pag. 14 - 15

● Remember FLACĂRA

pag. 18 - 21

● Eu licitez, tu licitezi, el licitează

pag. 24 - 25

● Sculptura fără limite

pag. 26 - 27

● Sport

pag. 38 - 39

● Divertisment

pag. 35, 40

COPERTA I:
Majestatea Sa Regele Mihai I

9960

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membr: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Director comercial: ION D. GOIA

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1,
cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40,
223.15.12, 223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze
Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Fondată în 1911 de C. BANU

Redactor șef: TUDOR CĂLIN ZAROJANU

Secretar de redacție: CRINA GORGHI

■ REDACTORI - Alexandru Arion, Diana Boicescu, Cătălin
Mihuleac, Liliana Petruș, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ionță

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion,
Nicolae Ștefan

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur
(Italia), Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjăla (SUA)

■ PUBLICITATE 222.68.05: Elena Popescu

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

PARADA INTEGRAMELOR

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin;
telefon: 2036.

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38

MIHAELA ANGHEL, Nicoleta Burtea,
Maria Călin, Violeta Dragomir, Elena Șerban,
Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: GABRIEL BUMB, Maria
Antonescu, Marian Badea, Cora Cioceanu,
Florian Ferezan, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerică Leon, Daniel
Nica, Marin Petraru, Marius Procopie, Nicolae Șerban

RESURSE UMANE: Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: VIORICA TUDOR, Elena Anghel,
Laura Goran, Florența Tudor

DOCUMENTARE: Liliana Oltanu

ADMINISTRATIV (2128): DAN MIRCEA POPA, Marian Băicoianu; Liliana
Crețu, Dumitru Tutoiu

Cititori din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A.

Tipar realizat la:

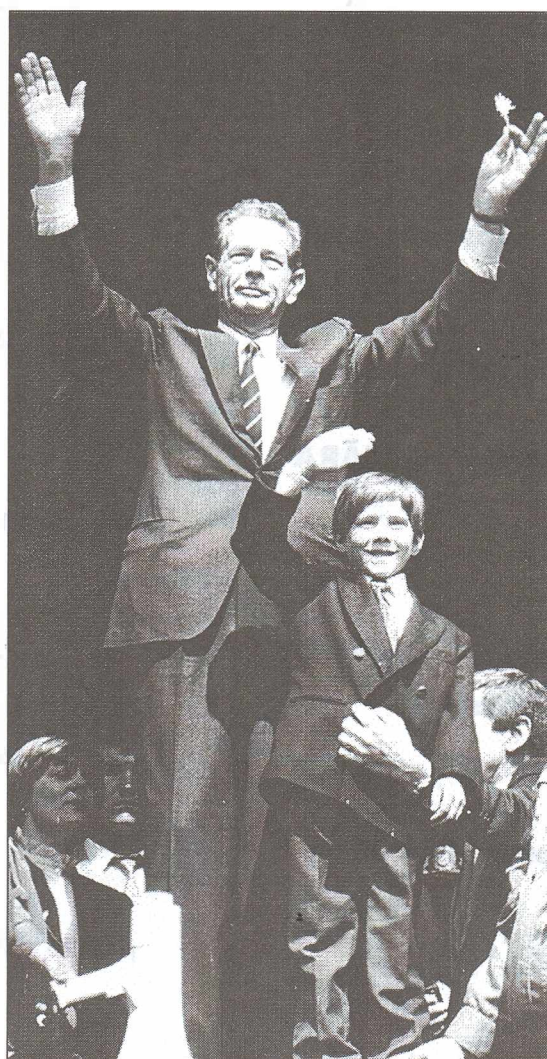
**American Romanian
Technology of Printing**

Preț: 2000 lei

Versoix, aprilie 1995 – George Arion în dialog cu M.S. Regele Mihai

„România trebuie să redevină cel puțin ceea ce era înainte!”

Una din șansele pe care le-am avut ca ziarist a fost și primirea, în aprilie 1995, a unei echipe FLACĂRA la Versoix, acolo unde, departe de țara pe care o iubește, se află un om „deasupra patimilor oarbe”, care a jucat un rol covârșitor în istoria României și a Europei secolului nostru:
Regele Mihai

George Arion: Sunteți unul dintre cele mai remarcabile personaje ale istoriei, ale istoriei contemporane, personaj care a fost martor sau implicat în mod hotărâtor în multe momente ale acestei istorii. Privind în urmă, cum vi se pare drumul pe care l-ați parcurs?

Majestatea Sa Regele Mihai: Asta e o întrebare la care e cam complicat de răspuns, fiindcă sunt atâtea evenimente, de când eram mic și până astăzi. A fost un drum greu, în rezumat pot să spun: foarte greu.

Când tatăl meu a plecat, am rămas cu mama singur, apoi și dânsa a trebuit să plece; perioada din anii '30 n-a fost prea ușoară, cu toate că eu eram ocupat mai mult cu școala.

În chestiunile politice nu eram deloc băgat; eram ținut, ca să spun așa, deoparte. Am făcut serviciul militar; la noi, tradiția era că principele moștenitor la vârsta de 16 ani devenea ofițer, așa că a trebuit să-mi fac serviciul militar de când eram mic, asta fiind ceva care alții cred că n-au avut ocazia s-o facă. –

G.A.: După aceea?

M.S.: După aceea a venit războiul, care iarăși a fost un lucru foarte greu de îndurat fiindcă Basarabia și Bucovina (despre asta era toată lumea de acord – și noi) ... dar după aceea, fundătura – numai că e o expresie poate cam grea – dar ne-am înfundat în stepele Rusiei; n-aveam ce căuta acolo ... și asta ne frământa foarte mult... După aceea a venit armata sovietică, cu toate cele ce au urmat, cred că le știe toată lumea acum; și pe urmă,

plecarea în exil... Greu, foarte greu.

G.A.: Ați fost crescut de mic pentru putere. Cum v-a marcat acest lucru?

M.S.: Nu, nu pot să spun că am fost crescut pentru putere; asta în nici un caz, fiindcă așa cum am spus, de chestiunea politică tatăl meu mă ținea complet deoparte, nu mă informa deloc ce se întâmplă, așa că nu pot să spun că am fost crescut pentru asta. Cu dragoste pentru țară și cunoașterea țării, asta da. Partea puterii n-a fost putere, pentru mine era datoria față de țară, asta contează.

G.A.: Cine v-a înrăurit mult în copilărie?

M.S.: Mama mea, bineînțeles; fiindcă, așa cum se spune la noi, cei șapte ani de-acasă i-am petrecut cu mama mea care avea o altă viziune a vieții, a oamenilor, alta decât ce era în jurul nostru, pe vremea aceea și asta mi-a rămas până astăzi.

G.A.: Calea regală este o cale deosebită de a celorlalți oameni?

M.S.: Într-o anumită măsură sigur, fiindcă trebuie să fii educat pentru un anumit rol pe care trebuie să-l joci mai târziu, în viață, cu toate că și asta a fost destul de greu pentru mine, pentru că tatăl meu nu mă ținea deloc la curent cu ce se petrecea și toate lucrurile astea a trebuit să le învăț încet, încet, după ce a plecat el.

G.A.: Dintre acțiunile pe care le-ați întreprins, regretați ceva?

M.S.: Nu, n-aș putea spune că regret; am făcut, în condiții extrem de grele, tot ce am putut pentru țara românească. Acesta era scopul meu.

G.A.: În repetate rânduri vorbiți despre dragostea de țară, de popor. Cine v-a insuflat această dragoste față de neamul din care ați ieșit?

M.S.: Este curios să spun asta, dar partea cea mai importantă a însuflării acestui sentiment a venit întâi din partea mamei mele și pe urmă din partea familiei ei din Grecia, fiindcă în anii '20 – până când s-a întors tatăl meu – și tatăl ei, bunicul meu, pe care nu l-am cunoscut din păcate, dar bunica mea și frații ei veneau des la noi în țară și chiar mic fiind, îi auzeam vorbind și spuneau tot ce se întâmpla (și) pe la englezi sau la ei, despre datoria lor față de țară; asta mi-a

rămas până acum și cred că asta a fost lucrul de bază pe care l-am învățat atunci chiar de mic.

G.A.: Am putea spune că această datorie care vi s-a insuflat de a face pentru țară tot ceea ce vă stă în puteri, apropie pe copilul care ați fost de cel care sunteți acum? Adică întreaga existență v-a fost marcată, poate fi unită de acest sentiment al datoriei?

M.S.: Da, e adevărat acest lucru. În plus de asta, mama mi-a insuflat datoria față de țară, purtarea mea față de omul simplu, omul de rând cum se spune. Trebuie să te porți cu el ca și cu oricare alt om: la urma urmei suntem și noi oameni, avem și noi bucuriile și dezamăgirile noastre și ale lor sunt același lucru, mai mult sau mai puțin, dar, în orice caz, trebuie să te porți cu el civilizat și cu suflet.

G.A.: Într-adevăr, ni s-a spus că vă purtați cu mare simplitate cu toți oamenii, indiferent ce haină ar purta, indiferent de unde ar veni, numai – evident – să se poarte la rândul lor cu același firesc.

M.S.: Aici iarăși este o idee a mea, dacă se poate spune asta, fiindcă mulți vorbesc că acest fel de comportament se numește „democrație”; pentru mine, asta nu este democrație, este bun sens uman, este natural, nu sunt chestiuni pe care să le punem în teorie, asta nu.

G.A.: Între un monarh și un om politic, monarhul are o altă aplecare în ceea ce privește curajul unor decizii decât un om politic important, să zicem?

M.S.: Bineînțeles, fiindcă monarhul, întâi de toate nu se bagă în politica partidelor; dacă se vrea este politica țării în general; și pe urmă, politicienii trebuie să umele după treburile lor, noi nu urmărim aceste lucruri; și pe urmă, guvernele vin, guvernele pleacă, politicienii vin și dispar; monarhia rămâne, în mod normal, așa că sunt atâtea lucruri care trec pe lângă noi, cu noi, pe care mulți alții nu le au, așa că este o mentalitate, un mod de viață cu totul diferit de al celorlalți și totul axat pe datoria către țară.

G.A.: În repetate rânduri ați vorbit în cuvinte deosebit de frumoase despre țaranul român, de la care înțeleg că așteptați și acum

regenerarea morală a poporului.

M.S.: Asta este foarte important pentru că, cel puțin până acum, înainte de era Ceaușescu, țaranul a fost spinarea țării românești. Țăranii sunt românii, e inadmisibil felul cum au fost tratați până acum. Generația tânără de țărani, din păcate, nu mai este ce era înainte; țin minte când umblam eu prin sate, era bătrânul satului la care veneau oamenii mai tineri să vorbească cu el, să li se dea câte o idee; astăzi, din câte am auzit, nu mai este chiar ca înainte; poate or mai fi câțiva, dar...

G.A.: Dar nu sunt destui...

M.S.: Țaranul trebuie pus din nou în locul lui, pământul trebuie dat înapoi... Eu spun: „ce s-a furat, trebuie dat înapoi, nu cu condiții! Nici un fel de condiții!” Sigur că aplicarea este un pic mai complicată după toți acești ani, dar, în fine, ceva trebuie făcut de felul ăsta. Mie-mi plac țăranii! Am umblat mult prin țară, pe la sate, îi cunoșteam destul de bine... acum, din păcate, nu-i cunosc destul.

G.A.: Un scriitor contemporan deosebit de valoros, Marin Preda, a scris o carte despre această dezrădăcinare a țăranilor din matca lor firească și a intitulat-o „Imposibila întoarcere”. Prin acest titlu înțelegea chiar această imposibilitate de a se reveni la un făgaș normal al vieții țaranului român.

M.S.: Nu este o imposibilitate decât în situația prezentă din țară, asta da, dar dacă lucrurile se pot schimba în sensul de normalizare în țară, atunci cred că acest lucru se va face relativ repede și trebuie.

G.A.: Ce valori ați descoperit în timp la clasa țărănească, la țăranii?

M.S.: Au ei un fel al lor de a trăi, care din generație în generație, s-a moștenit, de când e lumea la noi; valoarea pământului, a proprietății, a bunului simț, decența. După ce s-a întâmplat în ultimii 45-50 de ani, trebuie revenit la ce era înainte.

G.A.: V-ați bizuit foarte mult pe armată, armata v-a iubit. Dovadă că la 23 august, hotărârea pe care ați luat-o a primit aprobarea deplină a oștirii române. Cum a fost creată această legătură între Suveran și oștire?

M.S.: Asta iarăși este de când lumea la noi. Toți domnitorii noștri aveau legături, cât se poate de strânse cu armata. E destul să ne gândim la Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul cum s-au bătut contra cotorpitorilor, cu ceea ce era atunci armata. Armata era un corp de elită din populația țării, cu o educație specială de patriotism, de iubire de țară, de creștinism, care își făcea datoria fie în exterior și chiar din când în când, dacă era nevoie, și în interior.

G.A.: Totuși, 23 august...

M.S.: Faptul că m-au ascultat la 23 august se datorează întâi spiritului de disciplină al armatei române și, în al doilea rând, faptului că eu m-am alăturat întregii populații și armatei ca să scoatem țara din buclucul în care era. Armata și marea majoritate erau per-

fect de acord că nu se mai putea continua în condițiile în care ajunsesem atunci, așa că n-au fost nici un fel de defecțiuni. Absolut nimic.

G.A.: *Un capitol delicat în istoria aceluia moment este capitolul Antonescu. Dacă nu se continua mersul spre Stalingrad, situația României ar fi fost alta?*

M.S.: Este foarte posibil că din nou am fi pierdut Basarabia și Bucovina, fiindcă sovieticii, așa erau ei.

G.A.: *Deci, dacă nu se continua...*

M.S.: Este posibil să fi fost mai rău, e greu de spus exact, dar este posibil; condițiile pe care le-am avut de suportat după aceea ar fi fost cu totul altele dacă ne opream pe Nistru. Mai mult mi-e greu să spun.

G.A.: *Cum vă explicați faptul că, deși armați a întors armele contra foștilor aliați, am fost tratați așa cum am fost tratați?*

M.S.: Să nu uităm că sovieticii nu se uitau dacă cineva i-a ajutat sau nu; ei se comportau la fel cu toată lumea – brutal. Asta nu ni s-a întâmplat numai nouă, ci și polonezilor; de altfel în toată partea de est a Europei. La noi, ceva mai rău decât la ceilalți. Poate pentru că suntem latini, e ceva înăscut în noi, că tot ce vine de la Răsărit nu e de bun augur. Domnitorii noștri, care s-au bătut în Moldova și Basarabia, înainte o știau.

G.A.: *Când v-ați dat seama că Răsăritul este un pericol pentru țara noastră?*

M.S.: Propriu-zis, după ce au sosit sovieticii; înainte bănuiam noi că n-o să fie prea ușor, dar nu se putea face altceva. Faptul că ne-au lăsat cei din Occident să avem de-a face cu sovieticii, singuri, acolo a fost buclucul cel mai mare.

G.A.: *Se poate vorbi de o trădare a Occidentului?*

M.S.: Trădare, cam greu de spus; fiindcă de fapt, din cauza lui Antonescu care a declarat război și Angliei și Americii, ei, orice simpatie ar fi avut, ne considerau inamici; și chiar după încheierea armistițiului, ei spuneau „Bine, dar

ne-ați fost inamici!” cu toate că înțelegeau cum s-au întâmplat lucrurile. Trădare poate e un cuvânt cam tare, dar ar fi putut face mult mai mult dacă nu se făceau acele aranjamente care nu au apărut la suprafață decât mai târziu.

G.A.: *N-ați știut de ele, probabil nimeni n-a știut...*

M.S.: Hârtiuța asta a lui Churchill, cu procentajele, de asta n-aveam cum să știu dinainte, în nici un caz; asta a apărut după aceea.

G.A.: *Ați realizat vreodată că, pe acei tineri pe care i-ați salvat prin semnarea actului abdicării, prin care ați fost șantajat că li se va lua viața, până la urmă li s-a luat viața în decembrie 1989 pentru ca să se răstoarne dictatura?*

M.S.: La momentul când se întâmplau acele lucruri nu mă gândeam la asta, eram înfricoșat de cum o să se termine. După aceea ne-am dat seama că toți cei care au murit atunci, de fapt nu era necesar să se fi întâmplat cum s-a întâmplat, dar așa a vrut... Dumnezeu.

Nu știu dacă putem face o comparație, dar e păcat, mare păcat.

G.A.: *Eu sunt născut în 1946 și una din primele cărți de istorie care mi-a căzut în mână a fost istoria lui Roller, iar acolo erau scrise tot soiul de povești, printre care și plecarea regelui Mihai cu acel faimos tren încărcat cu nu știu ce. Ce i-ați răspunde domnului Roller?*

M.S.: Haz de necaz, dacă pot să spun așa. Se vede că oamenii, de toate nivelurile, au fost îndoctrinați și li s-a spălat creierul. Aceste povești sunt murdării și minciuni. Dacă stai să te gândești puțin, pe de o parte spun ei, am plecat cu vagoane pline cu nu știu mai ce, pe de altă parte vin și spun că, dacă revin în țară, vin să-mi reiau toate lucrurile; ori am plecat cu ele și nu-mi trebuie nimic, ori n-am plecat cu nimic și au rămas în țară. Se vede că oamenilor – poate unii gândesc dar... le-a fost spălat creierul! Ce pot să mai spun?

G.A.: *Ce eveniment din istoria României v-a marcat cel mai mult?*

M.S.: Greu de spus, pentru că așa cum am spus la început, am trecut prin atâtea complicații, că nu mai știu exact care ar fi. Acuma mă gândesc, poate totuși, la ce s-a întâmplat după ce au sosit rușii la noi; toate acele lucruri erau complet străine de ființa neamului și de mentalitatea noastră și m-am zăbătut cu apropierea mea să facem tot ce putem ca să formăm aceste lucruri, dar n-a fost posibil din cauza acestei mase a Armatei Roșii care umbla pe la noi. Poate că asta să fie. Nu atât personal, cât ce se întâmpla în țară, asta mă doare pe mine.

G.A.: *Cum ați caracteriza această pagină din istoria României dintre 1947 și 1989?*

M.S.: Partea cea mai neagră din istoria noastră, de când a existat România.

G.A.: *E cumplit ce spuneți!*

M.S.: Mai mult nu văd cum aș putea s-o caracterizez!

G.A.: *Iar perioada imediat următoare pe care o trăim și acum?*

M.S.: Din păcate, nici acum nu s-au făcut mari progrese. Bineînțeles, s-a făcut ceva în toți anii aceștia, nu se poate să stea totul pe

loc, dar în acești 5 ani s-ar fi putut face mult mai mult, cred eu.

G.A.: *Care ar fi câteva direcții ce ar trebui urmate?*

M.S.: Bine, cum am vorbit despre țărani; asta-i una. Apoi proprietatea privată care încă este teoretică; toate polițiile astea secrete care umblă prin casa oamenilor – astea sunt lucruri inadmisibile, după mine. Și pe urmă, din cauza unor anumite atitudini, nu vrea nimeni să vină să ne ajute să refacem țara. Oamenii avem, cap au acești oameni, știu ce vor, nu sunt competenți în sensul că în toți acești ani nu au putut să aibă tehnologie modernă. Asta ne lipsește nouă. Și românul, cum îl cunosc eu, învață foarte repede; nu știu dacă este o caracteristică a noastră, a românilor, dar cred că învață mai repede decât mulți alții, dar trebuie să li se dea posibilitatea să facă ceva; știu din toate locurile prin care am umblat, mai ales în acești ultimi 5 ani, că sunt mulți care vor să vină să ne ajute și pe noi și pe ei bineînțeles, dar nu vor să pună piciorul la noi din cauza situației actuale. Au venit în câteva locuri, dar astea sunt picături față de ce ar putea să fie.

G.A.: *În câteva cuvinte, cum ați îndurat exilul?*

M.S.: Greu, foarte greu; principalul este că nu mai eram acasă la mine. Asta este. M-au întrebat, prin toate țările pe care le-am văzut, unde îmi place mai mult? Nicăieri nu-mi place mai mult sau mai puțin, fiindcă nu mai suntem acasă. Asta-i partea cea mai grea: să fii rupt din trupul țării. Și pe urmă am lucrat, pentru că a trebuit să existăm cumva.

G.A.: *Locuiți într-un spațiu de liniște și de armonie aici, la Geneva. Și totuși gândul vi se îndreaptă spre țară și nu vă este indiferent ce se întâmplă acolo. Nu vă este indiferent nici acum, deși trăiți într-un spațiu armonios.*

M.S.: Da, bine, Elveția... Accidental am venit noi aicea, din cauza ofertei care mi s-a făcut să lucrez cu o companie americană de aviație; așa am ajuns și din 1956 stăm aici.

Evident, Elveția este o țară foarte pragmatică fiindcă este foarte centrală în Europa; lucrurile sunt liniștite, bine așezate, așa că suntem, din punctul ăsta de vedere, liniștiți. Totuși, nu suntem acasă.

G.A.: *Cum comunicați cu lumea, ca să nu fiți izolat, ca să aflați vești din țară?*

M.S.: A, astea le-am aflat tot timpul, în toți acești 50 de ani, fiindcă aveam cunoștințe români, citeam jurnalele, auzeam la posturile americane, englezești și franțuzești ce se mai întâmplă, aveam Comitetul Național Român care era în America și avea toate informațiile – îmi trimitea rapoarte în fiecare lună, așa că eram la curent tot timpul.

G.A.: *Unii socotesc România o țară*

privilegiată datorită frumuseților naturale, datorită bogățiilor, datorită oamenilor care, dacă sunt conduși de cineva înțelept, pot să facă minuni. Alții socotesc România un spațiu urgisit. Care este, după opinia Majestății Voastre, realitatea?

M.S.: Țara românească este o țară extrem de bogată, cu resursele naturale pe care le are, numai că trebuie puse în valoare prin oameni cu competență. Cealaltă parte este, mai degrabă, politică. Iorga mi se pare că a spus asta, că România este așezată în calea tuturor răutăților. Din punct de vedere politic, cam așa este, cu toate că avem o situație foarte importantă și ceilalți ar trebui să țină seama: avem gurile Dunării, pe care dacă vrem să facem buclucuri oamenilor le închidem; ori asta nu este în spiritul nostru, dar trebuie totuși un oarecare respect și față de situația pe care o avem noi.

G.A.: Ce credeți că a pierdut România în acești aproape 50 de ani?

M.S.: Oh, sunt foarte multe lucruri pe care le-am pierdut! Ceea ce se vede astăzi este mai mult comportamentul oamenilor. Am pierdut, cred... felul de a fi, așa cum era înainte, au trebuit să existe cumva, așa că s-au adaptat la fel de lucruri care înainte nu se făceau, ca să poată să supraviețuiască. Asta o înțeleg foarte bine, cu toate că nu-i bine, dar în fine, o înțeleg. Și pe urmă, elita noastră românească a dispărut din cauza aceasta, a erei comuniste, fiindcă elita noastră, oamenii serioși, erau împotriva comunismului și au trebuit să fie anihilați.

G.A.: Biserica poate să joace un rol în această regenerare?

M.S.: Ar trebui să joace un rol extrem de important și aicea, iarăși, legăturile

dintre monarhie și biserică întotdeauna au fost extrem de apropiate și de strânse; a se vedea Ștefan cel Mare care a făcut atâtea biserici după bătăliile lui. Asta arată foarte clar. Poate ar trebui făcut ceva mai mult în privința asta.

G.A.: Ați cunoscut amărăciunea despărțirii de țară, dar credeți că a fost o compensare, măcar o parte din ceea ce ați trăit, prezența Majestății Voastre, la București de Paște, când o imensă mulțime a venit în întâmpinare, o mulțime neconvocată de nimeni?

M.S.: Pentru mine a fost o surpriză enormă, pentru simplul motiv că după... câți sunt... 42 de ani și ceva, 43, știți, „ochii care nu se văd se uită”, cum se spune, ori ceea ce am văzut eu acolo... nu s-a uitat!

Și asta m-a impresionat, m-a tulburat în bine, profund.

Nu mă așteptam la așa ceva.

A fost o căldură sufletească ce mi-a rămas și până acum.

G.A.: Poate fi un semn al unei posibile întoarceri?

M.S.: Asta o doresc de când am plecat și până acum! E foarte greu de spus cum, când, în ce fel, dar asta o doresc din toată inima.

G.A.: Ați spus că ochii care nu se văd, se uită. Dar sunt ochi care nu v-au văzut niciodată și totuși s-au ațintit și se ațintesc asupra Majestății Voastre cu speranță. Aveți vreun gând pentru ei?

M.S.: Asta, de câte ori vin la mine tineri; am spus-o și în cărțile lui Ciobanu și când vorbesc la radio – tinerii sunt viitorul țării pentru că ei or să iasă conducătorii noștri mai târziu. Și pentru asta trebuie să învețe carte serioasă, istoria, adevărul, moralitatea, creștinismul. Astea sunt lucruri fără de care noi nu putem niciodată să ne refacem cum trebuie și eu am mare speranță în acești tineri.

G.A.: Întrezăriți câteodată o Românie care să fie cu adevărat acel stat ideal la care mulți dintre noi aspiră?

M.S.: Asta e absolut sigur. Eu mă gândesc de atâtea ori ce ar fi putut să fie țara noastră

dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat acum 50 de ani! Când te gândești că prin '39 standardul nostru de viață era egal cu cel al Belgiei sau al Franței, chiar, și astăzi suntem aproape la pământ... Este ceva de neconceput cum se poate ajunge la o astfel de situație tragică; și România ar trebui să redevină cel puțin ceea ce era înainte, dacă nu chiar mai mult. Și este posibil, pentru că oameni avem, numai că trebuie să li se dea posibilitatea să se exprime, dar pentru moment eu nu prea văd asta.

G.A.: Deseori, compatrioți de-ai noștri dau vina pe condițiile geopolitice. Nu cumva este și o vină a noastră?

M.S.: Ce s-a întâmplat în '44 n-aș putea spune că este direct vina noastră, fiindcă au fost conjuncturi europene care au destabilizat toată situația. În afară poate, în diaspora română, poate acolo nu s-a făcut chiar tot ce se putea face, dar este de înțeles într-o anumită măsură, fiindcă toți acești oameni care au plecat n-au plecat toți de bunăvoie, au plecat pentru că nu puteau să suporte ce se întâmpla la noi și au ajuns în diferite țări.

Dificultățile ca să-și găsească un loc să muncească, să-și câștige existența i-au făcut să uite puțin partea cealaltă – spiritul pentru țară. E foarte greu ca un refugiat sau un exilat să se gândească tot timpul la alte lucruri decât la existența lui de toate zilele, cum și noi de fapt a trebuit să o facem.

G.A.: Despre regele Carol I s-a spus că ar fi întemeietorul, despre regele Ferdinand – întregitorul. Dumneavoastră cum ați dori să rămâneți în pagina de istorie?

M.S.: La asta nu m-am gândit niciodată fiindcă pentru mine este datoria față de țară să fac tot ce se poate pentru renașterea țării românești. Dacă reușesc și în ce măsură o să reușesc, asta nu pot să știu pentru moment, dar cred că este pentru cei care rămân după mine ca să spună ce cred ei despre mine. Eu nu pot să spun așa ceva. Alții – da.

Vitrina CU președinti

Un caz unic în lume

Numele lui ION ILIESCU a fost fluturat înainte de 1989 ca un posibil succesor al lui Nicolae Ceaușescu. S-a țesut o întreagă legendă despre presupusele sale legături personale cu reformatorul Mihail Gorbaciov, lucru dezmințit ulterior de amândoi. Cum-necum, în 22, când Ion Iliescu a apărut la TVR, trecându-se cu modestie

„ultimul pe listă, cu voia dv.“, părea oarecum de la sine înțeles că el este noul șef al statului. Nici măcar declarația conform căreia soții Ceaușescu „au întinat nobilele idealuri ale comunismului“ nu a șocat, căci – s-o spunem deschis – puțini români sperau în altceva decât într-o perestroikă. Mai exact, atâți câți ieșiseră în stradă înainte de căderea dictatorului.

O dată cu înființarea CPUN – la presiunea străzii și a partidelor istorice – poziția lui Ion Iliescu a început să nu mai fie atât de sigură, drept care, atunci când s-a propus alegerea unui președinte pentru noul for de conducere, dl Iliescu, care conducea ședința, pur și simplu a „sărit“ peste periculoasa propunere.

Ceea ce a urmat e logic: pe măsură ce opoziția devenea tot mai puternică, regimul Iliescu răspundea tot mai tranșant. Nu vom intra în detalii despre mineriade, decât pentru a sublinia trei lucruri: 1. Chiar dacă, în iunie 1990,

președintele n-a dat ordine exprese pentru a chema minerii, el a făcut un apel televizat la „toate forțele care trebuie să apere“ etc., ceea ce e cu mult mai grav. 2. În dimineața de 14, vorbindu-le minerilor în Piața Victoriei, a „uitat“ să le precizeze măcar atât: că în București, la acea oră, nu se mai întâmpla nimic. 3. Scuza sa: „Când pompierii îți salvează casa de incendiu, nu le reproșezi că ți-au spart vitrina“ a fost revoltătoare. Minerii nu erau „pompieri“ autorizați, incendiul nu exista, iar „vitrina“ spartă a însemnat mult mai multe pagube și victime decât incendiul inițial.

Gafele care au urmat (Tratatul cu Muribunda URSS, incidentul de la Constanța, multe altele) au conturat imaginea unui om politic foarte puternic motivat și extrem de oscilant temperamental: discursuri adormitoare și răspunsuri evazive, întrerupte – rar, dar violent – de ieșiri nervoase.

Toate acestea nu l-au împiedicat pe Ion Iliescu să câștige detașat alegerile din '90 și, în '92 și să creeze un partid cu majoritate parlamentară, aproape din nimic, în numai câteva luni. Este indiscutabil că dl Iliescu are „școală“ de politician, indiferent unde și-a făcut-o, și își urmărește scopurile cu o perseverență remarcabilă. Popularitatea sa se bazează pe inerția electoratului față de „momentul zero“, pe fulminanta campanie de denigrare a adversarilor, dar și pe atractiva imagine de „cinstit și sărac“, cu mare priză la populația îngrozită de dimensiunile corupției.

Aceste atuuri nu mai puteau fi însă suficiente și în 1996, și nici măcar faptul că, sub conducerea lui Ion Iliescu, România a înregistrat în ultimii ani câteva succese pe planul politicii externe. Cetățeanul de rând e mai puțin impresionat de NATO, Consiliul Europei sau „reconcilierea istorică“ decât de pâinea sa cea de toate zilele. Și cum aceasta, sub guvernarea Văcăroiu, n-avea cum să fie mai multă, mai bună sau mai ieftină, singura soluție a dlui Iliescu era să-și dezlege numele de cele ale naționaliștilor extremiști și să și-l lege în schimb de câteva personalități cu imagine pozitivă (Teodor Meleșcanu, Theodor Stolojan, Petru Dumitriu) – ceea ce a și făcut. În paralel, dar fără ca persoana sa să fie direct implicată, a continuat cascada de denigrări la adresa opoziției, culminând cu afirmația că

epidemia de meningită a fost inventată în scop electoral!

Să mai notăm, în treacăt, că Ion Iliescu este un caz unic în lume: conduce de șapte ani o țară în a cărei capitală n-a îndrăznit niciodată să organizeze un miting electoral.

O evoluție spectaculoasă

În momentul creării CDR, EMIL CONSTANTINESCU era rectorul Universității București și președintele Solidarității Universitare. Propulsarea sa drept candidat la Cotroceni pare să fi fost opera regretatului Corneliu Coposu (care, ulterior, i-a cedat și președinția Convenției) – ceea ce, de altfel, e în favoarea sa. În campania electorală din

'92, Emil Constantinescu a contat mai puțin ca persoană decât ca personificare a speranțelor de schimbare. Din păcate, câștigarea alegerilor locale a zăpăcit CDR, care și-a axat campania aproape exclusiv pe orașele mari, unde s-a străduit să-i convingă pe cei care erau deja convinși. A urmat dușul rece după care, o vreme, Emil Constantinescu s-a complăcut într-o espektativă perdantă, mulțumindu-se să tot spună că a câștigat câteva milioane de voturi. Frământările din Convenție l-au trezit însă la realitate și, în ultimii doi ani, a evoluat spectaculos – poate cel mai vizibil dintre liderii politici români. Nu numai că a reușit să treacă foarte bine peste șocul scindării CDR, dar a câștigat un pragmatism care s-a materializat în cel puțin trei direcții: limpezirea discursului, schimbarea de generații în alianță și „asedierea” electoratului rural.

Oricât ar fi de ironizat de către adversari, „Contractul cu România” a fost o idee deșteaptă, cu priză la public. Pe fondul acestei evoluții, bălbăiala cu poziția față de monarhie – care altădată ar fi avut un impact grav – a trecut fără a lăsa urme semnificative.

Reconstruirea imaginii

În decembrie '89, PETRE ROMAN era, în mod evident, omul potrivit la locul potrivit. Beneficiar al unei impresionante simpatii populare, el s-a dovedit a fi, în scurt timp, nu

Nu e un secret pentru nimeni că, la aproape șapte ani după Decembrie '89, în România politica are în continuare un pregnant aspect paternalist. Electoratul identifică formațiunile politice cu liderii lor și votează, cel mai adesea, inertial. Nu e de mirare, așadar, că și în această toamnă alegerile prezidențiale suscită mult mai mult interes decât cele parlamentare, deși – cel puțin teoretic – politica social-economică nu se face la Cotroceni, ci în Palatul Victoria și în cele două Camere. Dacă asta e situația, să rememorăm pe scurt evoluția candidaților la scaunul de Președinte.

numai prezentabil, dar și capabil. Nu putem uita momentele în care, în Parlament, după ciondănelile deseori isterice ale „aleșilor“, discursurile tehnice ale tânărului premier impuneau o liniște totală.

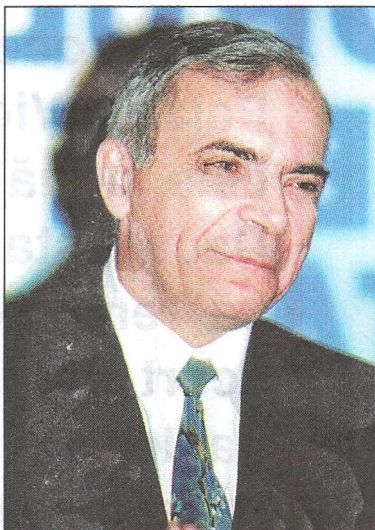
Există informații conform cărora „echipa Roman“ a știut de la bun început în ce „se bagă“, mizând însă pe legenda „luptă din interior“, în numele căreia

a închis ochii, sau chiar a participat, la bizarerile (eufemistic spus) care începeau să se generalizeze. La fel ca și în comunism, lupta din interior a eșuat lamentabil și Petre Roman s-a trezit victima unui pact între Cotroceni și... Valea Jiului. Din acel moment a început o uriașă muncă de reconstruire a imaginii, care nu s-a încheiat nici în prezent, dar a făcut pași importanți. Petre Roman s-a lămurit – nu foarte repede, e drept – că simpla declarație a PD (FSN) drept forță de opoziție nu putea fi de ajuns, și nici faptul că beneficia de o echipă tânără și bine instruită. Ideea alianței cu PSDR a fost în schimb salvatoare, antrenând succese atât pe plan intern (un scor bun la alegerile locale), cât și pe plan extern (primirea în Internaționala Socialistă).

Sigur că o parte din electorat nu va uita niciodată că Petre Roman era prim-ministru în iunie '90, dar aceasta va conta tot mai puțin. Cu o condiție: măcar o singură dată să recunoască public că atunci – și poate și în alte împrejurări – a greșit grav.

De la teorie la practică

Implicarea în politică a intelectualilor de vârf – altfel spus, a celor care n-aveau nevoie ca, în acest fel, să-și facă un „nume“ – a părut la început un fel de cochetărie. NICOLAE MANOLESCU a lăsat și el, până nu de mult, această impresie, mai ales că PAC a urmat un traseu destul de sinuos: prin

desprinderea de Alianța Civică a provocat serioase dispute în rândurile opoziției; după ce s-a luptat și a obținut reprimirea PNL în CDR, la scurt timp a părăsit Convenția; a lansat apoi o alianță cu același PNL, despre care ulterior pare să fi uitat; în fine, s-a realiat, de data aceasta, cu PL '93. Dar, mai ales, declarațiile politice și intervențiile parlamentare ale dlui Manolescu au avut mai mereu un aer puțin detașat, tonul unui om care analizează un fenomen teoretic.

Ultimele luni însă ne-au arătat un Nicolae Manolescu mult mai ancorat în realitatea brută, și nu numai pentru că – asemenea adversarilor săi – bate țara în lung și în lat. E foarte posibil ca la această benefică schimbare de imagine să fi contribuit simțul practic al tinerilor liberali din PL '93.

„Nici aici, nici aici“

Ar fi interesant de știut câți dintre susținătorii de astăzi ai lui CORNELIU VADIM TUDOR îl citeau

înainte de Decembrie '89...

Fapt e că, după ce tipografia au refuzat să mai scoată „Săptămâna“ (care avea și părțile ei bune, dar nu cele scrise de C.V. Tudor), a reușit să obțină sprijinul

lui Petre Roman pentru a crea „România Mare“, despre al cărei conținut nu are rost să amintim aici decât pentru a observa că atacurile suburbane au provocat totuși demisia unui procuror general și schimbarea ministrului apărării. Altfel, zecile de procese pentru injurie și calomnie au rămas, până azi, în suspensie.

În același timp, Corneliu Vadim Tudor s-a înscris în lista politicianilor care au reușit să fie simultan pro și contra regimului, amestecându-și astfel electoratul. Nu i se poate nega lui C.V. Tudor un anume simț oratoric, nici dibăcia cu care a „tras“ de două teme sensibile: cea națională și cea a sărăciei. Este foarte semnificativ, pentru ceea ce se întâmplă azi în România, că PRM a fost „suportat“ de PDSR chiar când i-a acuzat pe unii dintre liderii săi de trădare națională, dar a fost renegat când a început să-l atace pe Ion Iliescu. Pentru C.V. Tudor

însă acest moment a însemnat o catastrofă: după ce reușise să fie și la putere și în opoziție, acum nu mai e nicăieri. Recenta decizie de a se „cuminți” a venit mult prea târziu și n-a făcut decât să accentueze dezastul: fără violența de limbaj, din C.V. Tudor nu mai rămâne aproape nimic.

Un personaj greu de inventat

La înființarea Partidului Unității Românilor din Transilvania (ulterior PUNR), GHEORGHE FUNAR era un ilustru necunoscut. A fost nevoie de mari frământări în partid, de prestațiile năucitoare ale lui Ioan Gavra și de un editorial al lui Ion Cristoiu pentru ca Gheorghe Funar să devină „cineva”, inclusiv primar al unui mare oraș. Au urmat tot felul de năstrușnicii, începând cu „războiul plăcuțelor” și sfârșind cu avalanșa de scrisorele și declarații incendiare. Cu adevărat gravă a fost susținerea – cel puțin morală – a escrocheriei „Caritas”, în rest e vorba mai mult de fleacuri. Corect e să semnalăm că au existat și decizii mult hulite (de pildă, săpăturile arheologice din Cluj) care ulterior s-au dovedit a nu fi chiar aiureli.

Una peste alta, fapt e că astăzi Clujul e un oraș curat și președintele PUNR a fost reales primar, fără emoții, din primul tur. Dar, dacă pe plan local clujenii (care nu uită că prin „Caritas” mulți dintre ei s-au îmbogățit pe seama fraierilor care au intrat mai târziu în „circuit”) îi iartă dlui Funar năzdrăvăniile, șansele pentru Cotroceni sunt o cu totul altă poveste. Mai ales că, prin semnarea Tratatului româno-maghiar, Gheorghe Funar (ca și C.V. Tudor) s-a cam trezit fără „obiectul muncii”.

Creșterea zero

ADRIAN PĂUNESCU este printre puținii lideri politici care n-aveau nevoie de politică pentru a fi celebri. E drept, celebritatea sa avea cam tot atâtea părți negative cât și pozitive – ceea ce i-a provocat o penibilă

experiență în Decembrie '89. După acel episod, a stat o vreme ascuns, până l-a scos la lumină un ziarist specializat în atare operații. Astfel reînviat, Adrian Păunescu a sesizat că are mai mult de câștigat prin consecvență decât dacă s-ar fi scuzat sau ar fi încercat să-și renege trecutul. Acuzat că scria ode cuplului dictatorial, el a reacționat scriind altele, ba – mai nou – și răposatului Nicu Ceaușescu; acuzat de nostalgii comuniste, el și le-a afirmat deschis; în fină, acuzat de manipulare și fanatizarea adolescenților prin fostul „Cenaclu Flacăra”, el a creat un cenaclu nou și a inclus secvențe din cel vechi în clipurile sale electorale! Prin această tactică, i-a îngrozit definitiv pe cei care visează capitalismul, în schimb, i-a cucerit pe nostalgici. Adrian Păunescu este singurul candidat pentru Cotroceni care nu a evoluat în nici un fel după 1989, și asta pentru că și-a propus să nu evolueze.

...și restul lumii

Despre fiecare dintre cei de mai sus se poate presupune că, în mod sincer, crede că ar putea câștiga alegerile prezidențiale din noiembrie 1996, cel puțin printr-o conjunctură favorabilă de redistribuire a voturilor în turul doi. Mai exact, probabil că toți contracandidații lui Ion Iliescu consideră că esențial e să treacă de primul tur, mizând pe faptul că o parte importantă a electoratului va vota după principiul „Cu oricine – numai nu cu Iliescu!”

Restul candidaților fac parte din altă categorie: cei care e imposibil să-și facă vise de Cotroceni, dar concurează fie pentru a-și „trage” în sus partidul/alianța, fie pentru a da mai multă greutate activității lor curente (publicitate gratuită, titlul de „fost candidat la...”). Din primul grup fac parte TUDOR MOHORA (al cărui PS, mai occidental decât PSM, ar putea să însemne ceva peste câțiva ani), GYÖRGY FRUNDA (a cărui candidatură este benefică atât pentru opoziție – un adevărat paratrăsnet pentru naționaliști – cât și pentru imaginea externă a României), IOAN POP DE POPA și RADU CÂMPEANU. Din al doilea grup – CONSTANTIN NICULESCU și CONSTANTIN MUDAVA (care a uitat de eșecurile unor trecute previziuni).

După toate sondajele, Președintele se va alege dintre Ion Iliescu, Emil Constantinescu și Petre Roman, în al doilea tur de scrutin. Rămâne de văzut câte procente vor smulge ceilalți, cui le vor „vinde” și în ce măsură electoratul lor va marșa la respectivul târg. Oricum, alături de alte publicații, posturi de radio și TV, sincer îngrijorate de apatia electoratului, Revista FLACĂRA vă îndeamnă să votați cu cine vreți dv., numai să votați. Nu lăsați, din nou, pe alții să hotărască în numele dumneavoastră!

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Estul european,

În România se pregătesc alegeri generale și nu este exclus, după cum o spun sondajele de opinie, ca partidele de centru-dreapta să preia majoritatea în Parlament, ba chiar este posibilă și o rotație la Președinție. Dacă nu se va întâmpla așa, România va rămâne un caz atipic în evoluția tinerelor democrații din estul și centrul Europei, unde alternativa la putere s-a produs.

O scurtă privire asupra evoluției politice a fostelor state-satelit ale Moscovei, din punctul de vedere al atingerii unor obiective ale politicii lor externe, dovedește cât de schimbată și de fluidă este încă arhitectura variabilă a noii Europe.

Unii sunt mai grăbiți decât alții

În explicațiile oficiale de la București, pentru anumite întârzieri în atingerea unor ținte politice proprii se spune frecvent că dacă alte țări din aceeași arie geografică au ajuns mai departe în procesul de integrare euroatlantică aceasta s-ar datora nivelurilor diferite de la care s-a pornit. S-a spus astfel că atât în Cehia, cât și în Polonia sau Ungaria anumite procese ale economiei de piață începuseră încă înainte de 1989, anul marii cotituri

Lui Daniel Tarschys, secretar general al Consiliului European, România îi dă din când în când de gândit...

istorice când un sistem (cel comunist) s-a prăbușit și toate țările desprinse din sfera de atracție a Moscovei au optat formal pentru economia capitalistă de piață. La argumentul mai sus-amintit, care este în parte real, se pot aduce câteva amendamente. Este adevărat că Cehia și Ungaria au fost, din punct de vedere economic, mai avansate decât România. Este de asemenea adevărat că în cele două țări, dar și în Polonia, o anumită mentalitate pentru asigurarea unei tranziții mai rapide exista de mai multă vreme și chiar se creaseră anumite forme instituționale pentru aceasta.

Pe de altă parte, se poate obiecta că și Slovacia a fost în aceeași situație, dar iată că acum procesul de democratizare și de realizare a reformei este sensibil rămas în urmă în această țară față de Cehia cu care a format până de curând o federație. În plus, la obiecțiile de mai sus se poate contraargumenta că în timp ce Polonia, Ungaria și Cehia aveau mari datorii externe, România nu avea. (Nu discutăm aici și dezavantajele politicii lui Ceaușescu de a lichida datoria externă, aproape o dată cu lichidarea economiei.)

Rămâne așadar o singură explicație plauzibilă pentru a face lesne de înțeles aceste evoluții diferite (cea a țărilor menționate, pe de o parte, și a României, poate a Bulgariei și Albaniei, pe de altă parte). Iar această explicație este prezența sau absența unei voințe politice de transformare a unor structuri și de avansare către economia de piață reală și către democrația reală. Or, din acest punct de vedere deosebiriile sunt evidente, între cele două experiențe la care ne-am referit.

Același joc cu alte reguli

În Polonia, Ungaria și în Cehia noile structuri politice instalate după 1989 au fost, ca orientare, de centru-dreapta. Unele dintre aceste țări (dacă nu toate) au obținut unele facilități în privința datoriei externe acumulate și au primit noi credite. Păi, vezi? – pot spune cei care susțin teza conjurației universale împotriva României. Adevărul este însă că puterea instalată în aceste țări a trecut rapid la programele la care s-a angajat: privatizarea s-a făcut rapid și profund, reforma economică a fost una de adâncime, nu

s-a mers cu jumătăți de măsură, s-a trecut la o legislație de încurajare a capitalului străin, fără lozinci de genul „nu ne vindem țara”. Rezultatul este că țările amintite au fost rapid primite în Consiliul Europei (o recunoaștere a unui anume statut politic) și de asemenea au fost acceptate fără crâcnire ca asociate în Uniunea Europeană (recunoaștere a gradului de dezvoltare economică, dar și a orientării imprimare acesteia).

Să spunem totuși că țările amintite au avut și alte atuuri favorabile. Polonia era aureolată de lupta pe care a dus-o mai bine de un deceniu (prin sindicatul „Solidaritatea” și nu numai) pentru a se lepăda de sistemul comunist. Să nu uităm că la începutul deceniului trecut în Polonia se impusese legea marțială și că această țară a trecut foarte aproape de o intervenție din partea statelor „frățești”. Era firesc ca Occidentul (care, de altfel, a fost destul de inert și de paralizat în perioada evocată) să încerce să „premieze” într-un fel Polonia, încurajând-o în acțiunile sale de

integrare continentală, în afară de considerentele de interes geostrategic.

La rândul ei, Ungaria a fost cea care a accelerat procesul de destrămare a sistemului comunist.

După ce a primit semnale semnificative de la Gorbaciov că nu va interveni în cazul unor evoluții mai independente din țările foste ali ate, Ungaria a fost cea care, la începutul lui 1989, a contribuit nemijlocit la dărâmarea zidului Berlinului și la reunificarea Germaniei. Să mai mire pe cineva prietenia de acum, și de tradiție, dintre Berlin și Budapesta?

Președintele Iliescu încearcă să se sprijine pe politica externă în drumul spre un nou mandat la Cotroceni

Între tentații și proiecte

Cehia a avut și ea un atu în favoarea sa. Primăvara de la Praga, din 1968, nu a fost uitată de europeni și nici activitatea intelectualilor din „Charta 77”, între care actualul președinte Vaclav Havel.

Toate aceste țări au fost, s-ar spune, primite cu brațele deschise și îndemnate să se îndrepte spre Europa.

Afară-i vopsit gardu'

În alegerile prezidențiale din acest an, actualul șef al statului român și-a ales un staff de campanie și un grup de susținere alcătuite în special din personalități din lumea diplomației. Un gest interpretat ca vrând să sublinieze succesele din domeniul politicii externe și să atribuie un calificativ european președintelui în funcție.

Dar sunt succesele politicii externe atât de mari? În comparație cu încetineala reformelor din economie, cu degradarea nivelului de trai, cu situația corupției, cu starea socială dificilă a unor mari categorii de oameni – situații pentru care actuala structură de putere este răspunzătoare în cea mai mare parte – ceea ce s-a realizat pe plan extern pare uriaș.

La o privire mai atentă, obiectivă, lipsită de patimă și de poziții partizane, se poate

Marile hotărâri privind soarta Europei trec pe la Bill Clinton

spune că întreg procesul la care a fost angajată diplomația românească s-a desfășurat greoi și cu multe opinteli. În Consiliul Europei, România a intrat cu dificultate și emoții. Până și președintele Bulgariei, Jelio Jeleu, a cărui țară a devenit membră a acestui organism înaintea noastră, ne trata cu condescendență în cursul unei vizite la București făcută înainte de admiterea României. În Uniunea Europeană acceptarea țării noastre ca asociat nu s-a făcut nici ea fără dificultăți. Iar clauza națiunii celei mai favorizate din partea SUA (puterea care face jocul și în această parte a lumii) a fost obținută cu mare greutate.

În sfârșit, capitolul NATO. Integrarea în Alianța nord-atlantică este un obiectiv strategic al României. Dar la ora actuală șansele de a atinge acest obiectiv încă din primul val, cum se spune, le au țările central-europene amintite aici (respectiv

Cehia, Ungaria, Polonia) și nu România. E de vină geografia, a fost argumentul folosit. S-a sugerat, iar acest lucru poate fi parțial adevărat, că Rusia ar putea să închidă ochii în cazul Cehiei și Ungariei (dar de ce și în al Poloniei, care ar fi într-o situație similară cu cea a României?), dar nu și în cazul țării noastre. S-a vorbit despre colacul de protecție pe care România ar trebui să-l alcătuiască în jurul Rusiei. S-a vorbit despre anumite scenarii externe: maghiare, americane, germane etc., care ar vrea să ne țină deoparte, în planul doi.

Se evită să se spună că atât în cazul NATO, cât și al altor structuri de integrare euroatlantică, Bucureștiul nu a înfruntat întotdeauna (și nu la parametri ceruți) anumite criterii ale acestei integrări. Se evită să se spună că după ce România s-a bucurat de un mare val de simpatie în zilele de 21 și 22 decembrie 1989, simpatia s-a transformat în frustrare și dezamăgire încă din 25 decembrie același an, pentru a continua în 1990, odată cu mineriadele și evenimentele binecunoscute.

O alternativă reală

Adevărul este că – pentru a menține aceeași dihotomie inițială – în timp ce țările menționate au probat prin însuși faptul acceptării alternativei la putere că știu și practică jocul democratic, în România nu s-a întâmplat acest lucru, iar perspectiva pierderii puterii se pare că deja creează vertijuri în anumite cercuri și la anumite persoane. De aici reacțiile disproporționate din această campanie, recurgerea la metode mai puțin ortodoxe de luptă electorală.

Rămâne însă de dat răspunsul la întrebarea: este diplomația românească chiar atât de glorioasă în realizarea obiectivelor sale? Cazul Tratatului cu Ungaria arată că negocierile care au precedat semnarea au demonstrat din partea Bucureștiului o poziție mai curând ezitantă. Acceptarea

România pare să salute doar intrarea sa în Parteneriatul pentru Pace. NATO e deocamdată departe...

sau nu a Recomandării 1201, data semnării, evaluarea adevăratului câștigător din acest joc diplomatic pot duce la concluzii mai puțin categorice și oricum mai prudente.

Deocamdată România e în afara oricărei alianțe, nu și-a reglementat raporturile cu vecinii (cu excepția Iugoslaviei), nu este între favoritele admiterii depline în U.E, iar imaginea sa necesită foarte multe retușuri. Nu e o apreciere cărcotașă, ci una obiectivă. Ar putea să aducă o schimbare a echilibrului de forțe din Parlament o îmbunătățire a acestei poziții? Rămâne de văzut dacă și cum s-ar putea produce o asemenea schimbare. Pentru că un alt tren (poate ultimul) nu mai trebuie pierdut.

Ministrul de externe Teodor Meleșcanu, încercând să câștige bunăvoința omologului său Klaus Kinkel, a cărui țară este locomotiva politică și economică a Europei

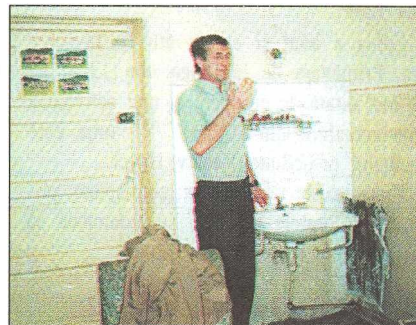
Sărăcia ca preț al aurului

Dacă cineva m-ar fi trezit noaptea, din somn, și m-ar fi întrebat care este diferența dintre o mină de cărbune și una de aur, probabil că aș fi răspuns, prosteste, că într-o parte se extrage cărbune și în cealaltă minereu aurifer. Minerii de la Brad m-au făcut să învăț, pe de rost, următoarea lecție: „O mină de cărbune se deosebește de o mină de aur sau cupru prin *felul de moarte la care te expune*. Din cauza gazului metan, minerii de la cărbune au parte de explozii și mor brusc, fără timp de gândire. Praful silicogen din minele de aur te condamnă la o moarte lentă, dar sigură. De silicoză mori treptat și uneori chiar ai timp să te împaci cu Dumnezeu“.

Se lucrează exact ca pe vremea romanilor

Sucursala Minieră Brad, aparținând Regiei Autonome a Cuprului, este aproape singura unitate economică din zonă, oricum neîncăpătoare pentru toată forța de muncă disponibilă. În 1991 minele de la Brad aveau 4 800 de angajați. Unii dintre mineri, mai slabi de înger, au fost păcăliți cu Ordonanța Guvernamentală 13/1995. Adică au fost „lăsați la vatră“, cu promisiunea a șase salarii, cât se restructurează unitatea... Salariile s-au primit, ce-i drept, ca un fel de ajutor social. Numai că mina s-a restructurat atât de bine încât cei care au mușcat momeala guvernamentală sunt acum șomeri, bine mersi, fără șanse de-a mai fi angajați vreodată. În același timp cu reducerea locurilor de muncă de la mină a scăzut nivelul de trai al localnicilor și a crescut îngrijorător numărul familiilor fără nici o sursă de venit. Chiar dacă abatajele de la Barza-Brad sunt cele mai primitive și istovitoare locuri de muncă din România, pentru ele se dă o adevărată bătălie. În absența altor variante economice, tinerii din zonă nu au de ales. Bună sau rea, pentru moșii din Apuseni mina rămâne singura soluție de viață. Așa stând lucrurile, minerii de la Brad nu-și permit prea multe mofturi revoluționare. Dacă-i întrebi despre condițiile de lucru, modernizare și alte asemenea acareturi, ei ridică din umeri, a pagubă. Ca să vezi cum se lucrează în minele din Apuseni e destul să vizitezi Muzeul Aurului, din Brad. Minerii se folosesc tot de procedeele de acum o mie de ani. Poate perforatoarele de abataj să mai fi schimbat ceva. În rest se dă minereul pe rostogol și se încarcă în troc. Pui trocul între picioare și tragi cu sapa. În unele locuri sunt temperaturi de peste 30°C, în altele îți picură apă în cap sau în blid, în timp ce mănânci. La Valea Morii, orizontul - 180, din lipsă de oxigen, de-abia respiri. Galerii de acces, în caz de surpare, nu prea sunt.

Minerii de la Brad ș-ar fi așteptat ca

democrația să însemne, printre altele, că fiecare individ este plătit funcție de munca lui. Bineînțeles că lucrurile nu stau tocmai așa. Un miner din subteran, deși cară, singur, tone întregi de minereu, își ia salariul doar în măsura în care mina, cu toate activitățile sale, și-a îndeplinit sarcinile de plan. O astfel de situație însă nu s-a întâmplat în ultimii ani. Așa că minerii primesc cam 70% dintr-un salariu mediu de 450 000 lei/lună. Penalizările sunt motivate cu faptul că minereul este din ce în ce mai sărac în aur și cupru. Indicii de corecție, din care minerii nici nu pricep mare lucru, se mai referă la gradul de încărcare a vagonetilor, la neîncadrarea în costurile prevăzute de bugete ș.a.m.d. Administrația minei susține că nu are de unde să scoată bani de vreme ce din minereu nu se realizează cantitatea de metal corespunzătoare salariului negociat. Pe de altă parte, însă, nimeni nu se interesează de investițiile necesare pentru a crea noi fronturi de lucru, cu minereu mai bogat.

Deci minerii din subteran cară muntele în trocuri și află rezultatul doar la sfârșitul lunii. Dacă minereul are un filon aurifer își iau salariul. Dacă minereul e sterp, au muncit degeaba. Dintre cei 3 600 de angajați ai sucursalei Brad, doar 600 lucrează efectiv în subteran, cu sapa.

Dreptul la silicoză

După ce m-a lămurit cât de actuală e zicala „Munții noștri aur poartă/ Noi cerșim din poartă-n poartă“, Florin Cazacu, președintele Sindicatului liber din Sucursala Minieră Brad, a trecut la alte versuri de groază, din Imnul minerilor: „Și moartea vine tot mai des/ Să vadă ce-are de cules“. Siguranța în mină, se știe, rămâne o problemă de domeniul viitorului. Doar în

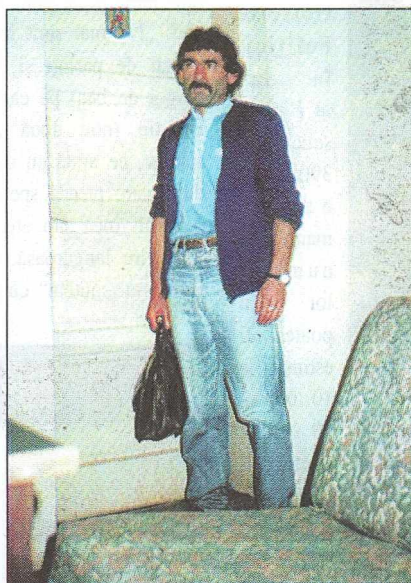
ultimele luni, la mina Brad au avut loc două accidente mortale. Un tânăr de 26 de ani a fost zdrobit, pur și simplu, de o bucată de rocă, iar un altul, de aceeași vârstă, a murit din cauza unui scurtcircuit la o stație electrică. Despre bolile profesionale, ce să mai vorbim? După cel mult 10 ani de lucru în subteran, minerii de la Brad își cam iau adio de la sănătate. Praful silicogen, umiditatea, transpirația abundentă și curenții de aer duc, inevitabil, la viroze, forme grave de reumatism, lombosciatică și mai ales silicoză. În loc să se trateze, minerii își ascund boala și stau în subteran până ce pică din picioare. Ei spun că nu au altă soluție, de vreme ce primele 10 zile dintr-un concediu medical nu sunt plătite, pentru că unitatea nu are bani. În 1994, când concediile medicale au ajuns la 40 milioane lei, adică 10% din fondul de salarizare, mina a constatat că nu și mai permite luxul bolilor plătite. Această problemă a fost discutată și cu primul-ministru, în ianuarie 1995, fără nici un rezultat. Așa că minerii, chiar dacă nu se mai țin pe picioare, se internează în spital în timpul concediului de odihnă. Și se odihnesc de nu mai pot, mai ales din punctul de vedere al hranei. Iar internarea în spital nu se face cu buzunarele goale. Și dacă tot am ajuns la mâncare, hai să spunem că minerii primesc, la intrarea în schimb, o masă caldă cu valoare calorică de tranziție. Dacă sunt bine dispuși, ei glumesc și spun că gestul, totuși, contează. Apoi se așază în trenul spre galerii și își scot mâncarea din straiță. După câteva zile de la leafă, însă, straița e cam goală. Atunci minerii se cam întunecă la față, scot țigările, le frământă în mâini sau le pun după ureche. În mină nu se fumează.

Despre nădușeli și scurtarea banilor

Nicolae Vic este șef de echipă și lucrează la puțul trei Brădișor. De vreo

trei săptămâni umblă îndoit de șale, din motive de boli minerești, după cum zice el, fără să-i treacă prin minte să se ducă la un doctor: „Dacă mă duc la spital, vă dați seama că nu iau banii pe zece zile. Și asta e dezastru, că am și eu familie și doi copii. Așa-i la noi, Dumnezeu cu mila! Eu bag mâna în foc că minerii din abataje, după câțiva ani, nu mai au sănătate nici de sămânță. Suntem ciuruiți de silicoză și reumatism, da' nimeni nu ne bagă în seamă. Frică mi-e că mulți dintre noi nici nu apucăm să ne folosim de o pensie. Lucrăm în condiții neomenești, la 28-32° C, de nici nu rezistăm, fără să ne nădușim, mai mult de două ceasuri. Avem trei ventilatoare electrice și nici nu se simt. Din cauza căldurii nu ne putem îndeplini planul, că și ăla e făcut pe hârtie, de unii care nu au habar ce-i în mină.

Straița și ciorba de tranziție

Nivelul de trai al minerilor din Brad se vede după ceea ce își pun în straiță. Înainte vreme, lucrurile erau ceva mai simple. La intrarea în schimb cumpărai o pită și 300 g de salam. Și-apoi, printre trocurile cu minereu, îți astâmpărai foamea, din când în când. Minerii spun că, din cauza efortului, ceea ce mănânci acum nici nu se mai simte după o oră. De când cu ciorbele de

tranziție, straița minereului e din ce în ce mai goală. Adio salam și parizer, mâncarea de bază e slana. Când și când mai apare câte un ou fiert, un borcan cu mâncare de cartofi sau fasole. Adrian Pașca, unul dintre cei mai tineri mineri de la Brad, spune că salariul lui se duce doar pe întreținere, lapte și două-trei hăinuțe pentru o fetiță de un an și jumătate. Luna trecută, de pildă, a luat 270 000 lei. Și asta în condițiile în care el muncește pe rupte, de încărcă 150-200 trocuri de minereu într-o zi. „Dacă nu ar lucra și nevasta, nu știu cum ne-am descurca. Nu înțeleg cum de-i plătită așa de prost o muncă grea și periculoasă. Eu mă scol în fiecare dimineață la 5,30 și mă gândesc, cu groază, la ce mă așteaptă în mină“.

Zbor deasupra

Pavilionul XVI

Pentru anul 1997, previziunile în ceea ce privește consumul de droguri sunt sumbre. Dacă e să ne luăm după specialiști, o să fie un „boom” al vânzărilor de stupefiante. Deja poliția interceptează cam la două săptămâni un transport de droguri destinat pieței interne. Fumatul „ierbii” a devenit o chestie aproape banală. Anul acesta, la mare, cei ce lucram la cotidianul „Insolația” am fost surprinși de numărul mare de puști care trăgeau cu nonșalanță țigări cu canabis, hașiș sau marijuana. Mai nou au fost arestați și niscaiva „agricultori” care pe lângă orz și ovăz mai puneau și câte o tarla cu cânepă indiană, materia primă pentru țigările halucinogene.

După statisticile Poliției, în România sunt doar 390 de narcomani, dar numărul lor real poate fi estimat la 10 000 - 20 000. Pentru a câștiga piața, traficanții practică dumpingul:

30 de dolari gramul de heroină (față de 100 în Franța), 5 000 de lei țigara cu hașiș (față de 10-12 mărci în Germania). În zone precum Grozăvești-Regie, în discotecile și cârciumile de noapte scumpe, în cazinouri, deja traficanții te agață fără prea multă prudență.

Autoritățile nu par pregătite să facă față unei creșteri în intensitate a consumului de droguri. Brigada antidrog a I.G.P. condusă de colonelul Roibu nu are personal numeros și nici o dotare de excepție. Ministerul Sănătății nu pare preocupat să prevină fenomenul. Din contră, chiar în farmacii se vând fără rețete medicamente precum Fortral (morfină artificială).

Anul acesta dr. Cristian Bellu-Bengescu s-a întors de la un curs special făcut în străinătate pentru a se specializa în dezintoxicarea drogaților. Om serios, a vrut chiar să se apuce

de treabă. Așa a apărut, la Spitalul 9 din București, Secția XVI toxicomani. După cum veți citi, i se pun tot felul de bețe în roate. De asemenea, vom încerca să scoatem la lumină cum funcționează rețelele de traficanți și prin ce chinuri trec cei ce devin dependenți de narcotice.

Peisaj cu abulici și rugină

De la poarta Spitalului 9 suntem trimiși pe un drum complicat, până la Pavilionul XVI. Aici suntem luați în primire de sora șefă care ne anunță că dr. Bengescu are o discuție cu cineva de la minister și trebuie să mai așteptăm. Pe culoarul igros trec din când în când indivizi cu priviri pierdute, ușor abulici.

Oameni între două vârste, cu priviri disperate intră peste sora șefă care le spune invariabil: „Nu mai sunt locuri...”. Un tânăr blond e vizitat de părinți și, la repezeală, primește un purcoi de bani pe care-l îndeasă într-un ciorap. Un tip între două vârste, cu alură de fost sportiv, ne arată cu degetul și spune: „Străini!”, după care pleacă speriat. O narcomană tinerică, probabil încă sub efectul sedativelor, ne aruncă o privire lunguroasă. Poate și închipuie că am venit s-o „ajutăm” cu o doză. O pereche cu aer

corpolente și le tot dă explicații. Englezoaicele mirate se uită cum arată singurul loc din România unde sunt dezintoxicați drogații.

Homarii

Fiindcă dr. Cristian Bengescu întârzie și englezoaicele pleaseră am fost repartizați de către factotum-ul soră-șefă ghidului. Acesta este psihologul secției, dl Bogdan Lucaci, și e într-adevăr simpatic și sincer. Începe discuția cu „Dom’le, la ora asta nu știu dacă existăm legal sau nu!”. Aflăm cum ex-ministrul, la presiunile unor șmecheri din lumea medicală, vroia să dea clădirii altă destinație și a făcut „pierdută” secția toxicomani din organigrama Ministerului Sănătății. Daniela Bartoș, noul ministru, a promis de ochii presei că va rezolva problema, dar nu a făcut nimic. Despre litigiul acesta ne va spune mai multe dr. Bengescu. Dl Lucaci ne-a fost un excelent ghid printre drogați și ne-a explicat multe lucruri neclare atunci în mintea noastră.

Drogații autohtoni au început să apară de prin ’93-’94. Majoritatea pacienților sunt tineri între 15-26 de ani. Fiindcă drogul e un viciu scump, marea lor majoritate sunt copii de patroni și oameni bănoși. Un heroinoman „sparge” în medie

3-4 milioane pe lună. De multe ori dependenții (se ajunge la dependență în 3-4 săptămâni) își duc părinții la faliment. Marea majoritate consumă heroină, după ce au început cu medicamente (Fortral, Piafen), au trecut pe țigări cu iarbă, apoi o dau pe „soluții tari”. Din fericire puțini își injectează heroină, cei mai mulți o consumă „la folie”: inhalează vapori

după ce o încălzesc pe o bucată subțire de tablă.

De multe ori „prieteni” din exterior vin la pacienții Pavilionului XVI cu câte un pliculeț cu heroină pentru a mai ușura

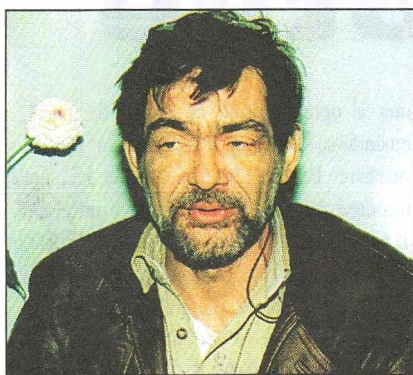
Ușa „cuibului” cu drogați

În viziunea Ministerului Sănătății, dacă unii tot se droghează nu mai contează unde se spală sau își fac nevoile

de proprietari de Exchange bate culoarul în lung și în lat, nervoasă. Ne uităm și noi la natura moartă de pe culoar: uși scorjite, țevărie ruginită, zugrăveală mohorâtă. Un ins cu „look” simpatic plimbă niște englezoaice

unui cuib de drogați

Bogdan Lucaci, un psiholog care a învățat „din mers” aproape totul despre pacienții săi

din suferință. De obicei drept vizitatori vin tot juni de bani gata, cu mașini luxoase și toate ultimul răcnet. Totuși, o nouă doză luată în timpul curei de dezintoxicare poate să dea totul peste cap. De asta pacienții la internare sunt obligați să semneze un contract că se vor lăsa percheziționați și că pot să primească doar un număr mic de vizitatori, în general membri ai familiei.

Primele 3-4 zile după internare sunt cele mai dure. Atunci pacienților le lipsește cel mai tare doză. După argoul drogaților, ei sunt „homari”: devin agitați, au stări proaste, unii devin violenți, alții un fel de legume. De multe ori homarii trebuie sedați sau legați de pat, vomează ori vor să se sinucidă. Aflăm despre câteva cazuri concrete, toate foarte serioase: un băiat de 15 ani care se droga de la 13 și a trecut foarte-foarte greu de pauză (starea de sevraj), fete tinere aduse după over-dose de la Spitalul de Urgență.

Interviu cu o drogată

Îi cerem lui Bogdan Lucaci să ne lase să stăm de vorbă cu un pacient care a depășit starea de sevraj. Ne lasă cu condiția, normală, să păstrăm discreție asupra identității interlocutorului. Ne aduce o fată pe care o vom boteza formal Alexandra.

Un film celebru, de groază, se numea „Interviu cu un vampir”. Noi suntem autorii primului interviu din presa românească cu o dependentă de droguri. Într-un fel, povestea Alexandrei este mult mai înspăimântătoare și mai tristă decât filmul sus-amintit.

Alexandra are 24 de ani, arată bine și,

culmea, după 3 ani de droguri are o inteligență spirt. A fost studentă la Farmacie, vorbește în cunoștință de cauză despre substanțe halucinogene. A fost crescută din scurt și când a venit ca studentă la București a vrut să „recupereze” timpul în care nu s-a putut distra. La facultate s-a combinat cu un negru, se învârtea printre greci. Negrul ei se droga cu heroină la folie, grecii, ceva mai rafinați, se țineau cu crack și extasy + L.S.D. Ea a ținut-o gradat, mai cu diazepam la început, mai cu hașiș, până când a ajuns să facă inhalații cot la cot cu negrul. La un moment dat negrul s-a întors la el în țară. Disperată și deja dependentă, Alexandra ar fi făcut orice pentru o doză: „Voiam neapărat. Când luam, vegetam așa, câteva ore, nu mai îmi trebuia absolut nimic”. A început să se milogască de traficanți din diverse puncte: Dristor, Big-Berceni, Scatiu. Traficanții îi mai dădeau câte o doză pe gratis, să o mențină dependentă și o foloseau.

Fiindcă vorbea engleză și franceză, Alexandra devenise un fel de intermediar între traficanți și clienții străini, primea comision în grame de heroină. Intrase într-un grup de consumatori-traficanti, în majoritate români. În cele din urmă a prins-o poliția și a ajuns, via I.G.P., la Pavilionul XVI. Alexandra își termină povestea cu o frază care în alte circumstanțe ar suna banal: „Am 24 de ani, da' mă simt ca de 43”.

Uite secția, nu e secția

Până când am terminat de vorbit cu Alexandra, și-a făcut timp pentru noi și dr. Cristian Bellu-Bengescu. Din România au fost școliți în Portugalia, pentru problema drogurilor, doar doi medici. O doctoriță de la Urgență a fost învățată să dea primul ajutor în cazul celor care iau over-dose, iar dr. Bengescu s-a specializat

în dezintoxicare. Secția înființată de el la Spitalul 9 a primit aparatură și medicamente din partea Comunității Europene. Iulian Mincu i-a acordat 14 paturi într-o clădire nerenovată. Etajul aceluiași pavilion a rămas gol, dar nu a fost dat pentru Secția toxicomani. Nici așa

lucrurile nu au convenit celor din minister. Mai întâi au vrut să mute secția la Bălăceanca, aceasta chiar dacă nu erau nici măcar condițiile de la Spitalul 9 și o clinică de dezintoxicare trebuie să fie chiar în oraș pentru ca pacienții să poată veni din proprie inițiativă. După „rotirea” lui Mincu, noul ministru Daniela Bartoș a „anunțat” cu surle și trâmbițe într-o conferință de presă cu iz electoral că situația Secției XVI e rezolvată, că aceasta rămâne pe loc. Surpriza cea mare a venit la sfârșitul lunii august când dr. Bengescu a constatat că secția sa a fost radiată din organigrama Ministerului Sănătății și a Direcției Sanitare a Municipiului București. La data scrierii acestui reportaj secția toxicomani este practic în aer. După spusele dr. Bengescu, cauza întregii tevaturi „uite secția, nu e secția” e chiar meschină. Clădirea Pavilionului XVI a fost ochită, după spusele dr. Bengescu, de Institutul Cerebro-Vascular, care vrea să îi dea altă destinație.

Până una alta, Secția toxicomani dispune doar de 14 paturi și de un personal insuficient – un medic, un psiholog, 4 surori și 7 infirmiere. Tratatul medical de dezintoxicare ține 10-12 zile. În două luni au fost 84 de pacienți. Practic pavilionul este tot timpul plin și săptămânal pentru 5-6 toxicomani este refuzată internarea fiindcă nu sunt locuri. Pentru un dependent este oricum foarte greu să se

abțină după ce iese din tratamentul medical. În mod normal, după externare el ar trebui să se afle circa doi ani în vizorul unui centru de resocializare sau să se integreze într-o comunitate terapeutică. Așa ceva nu există în România și nu au fost rare cazurile când la 2-3 săptămâni după externare pacienții s-au reîntors.

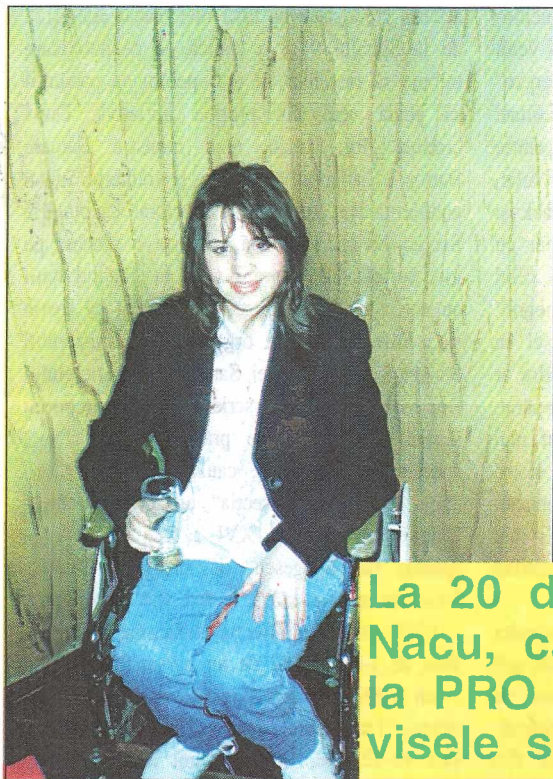
Practic, în România combaterea consumului de droguri se învârte într-un cerc vicios. Pentru amenajarea unor noi clinici și a unor centre de resocializare a drogaților, Consiliul European e dispus să aloce 30% din necesarul de bani. Pentru acordarea acestor fonduri,

autoritățile române ar fi trebuit să demareze totuși ceva. Până una alta, ele par să aștepte liniștite explozia consumului de droguri.

Dr. Cristian Bellu-Bengescu încearcă să ne explice „Uite secția, nu e secția”

Milionara din scaunul cu roțile

La 20 de ani, Ginela Nacu, câștigătoarea de la PRO TV, își lasă visele să mai aștepte

Poveste de iarnă

A fost odată, prin decembrie 1976. Atunci s-a născut în familia soților Nacu o fetiță. Sănătoasă. Până la trei ani când, la gimnastică, puilul de om se rostogolește altfel. O dată cu **Gina** și viața. Accident la coloană. La 13 ani, la spitalul Foișor, **Ginela** este operată. Speranțele se spulberă. Rămâne în scaunul cu roțile, încercând să-și găsească loc într-o viață strâmtă. Pentru ceilalți nu era decât o fetiță-n cărucior plimbată în jurul blocului. Avea câțiva prieteni, asculta muzică, citea și era bogată: deținea într-o bancă

luna a opta, se ține cu mâna de burtă, temându-se să nu nască. Urmează încă o întrebare. Pentru 110 milioane de lei sunt introduse în urnă patru nume; printre ele și cel al **Ginelei Nacu**. Cu inima la gât, mica infirmă simte că, cineva, acolo, Sus, a iubit-o. Câștigase premiul cel mare.

Gimnastică pe vise

Își încrucișează mâinile ca și cum s-ar îmbrățișa singură. **Cătălin** îi apucă brațele și îi rotește trunchiul. După câteva mișcări face o pauză. În fiecare zi – gimnastică. Și, la sfârșitul acestei luni – operația. La Spitalul „Gh. Marinescu”. Până atunci „visele pot să aștepte”: și calul negru cu stea în frunte, și prietenul „brunet, simpatic și sufletist”, și continuarea liceului la seral...

Gimnastica pe vise continuă cu câteva balansări. Pauză. Îmi arată albumul ei cu fotografii. Imaginile vorbesc. Nu pot spune: „Ce poze frumoase!” Gina mă privește și știe că nu asta simt. Îmi pot alege ce imagini vreau. Scot câteva, și-mi explică: „Aici suntem în discoteca Comorova, din Neptun. Am fost în vară într-o tabără specială, numai pentru cei care sunt în cărucior. Vezi, aici ne mișcam fiecare cum puteam. Printre noi sunt câțiva studenți la Kinetoterapie care ne-au însoțit. Dansam, deci”. Trecem la poza următoare: „Suntem pe dig. Ea e prietena mea, Doli”. Dolores e o brunetă frumoasă,

Am găsit-o într-o rezervă a Spitalului Colentina. Era împreună cu Cătălin, student la Kinetoterapie, cel cu care face zilnic gimnastică. La Neurologie e de la începutul lunii septembrie.

Așteaptă. „Sper să-mi reușească operația asta și să nu rămân fără brațe. Dacă se rezolvă, visez mai departe”. Tăcerea mă apasă. Venisem s-o întreb despre visele ei.

milioane de vise. Multe dintre ele semănau: se făcea că aleargă, că dansează, că pășește, că simte ficce treaptă pe care o poate urca...

A fost odată, prin decembrie 1995, când mama **Ginei** visase mulți păduchi, și asta înseamnă bani. Atunci **Ginela** a urmărit programul celui mai vizionat post TV al bucureștenilor. Ispita îmbrăcase la cumpăna dintre ani „haina” telefonului. Fetița sună și pentru un prim răspuns vine și premiul – 10 milioane de lei. Anca, sora **Ginelei**, însărcinată în

Călare pe Valah, „cel mai frumos cal de acolo”

cu părul lung. Tot în scaun cu roțile. Împreună cu ea, **Gina** a fost la Craiova, să facă bioenergie cu **Urziceanu**. Cele 10 ședințe au fost însă fără rezultat: „**Aveam dureri îngrozitoare. Poate dacă veneam înainte de mare ar fi fost mai bine...**“. Ne întoarcem la fotografie: „**De la stânga la dreapta – Gina, Gabi (e băiat), Ginela, Doli și Gabi (fata)**“. Următoarea poză e făcută în camera de hotel. **Gina** e mândră – se și vede: „**Învățasem să stau pe două roți**“. Aleg o fotografie în care pare veselă. E fără cărucior. „**Sunt cu Ștefan Brandes, instructorul de călărie din Voluntari. Țsta-i calul Valah, cel mai frumos cal de acolo**“. La călărie a mers până în luna iunie. „**Apoi au început durerile în ceafă. Nu-mi făcea bine. Resimțeam totul ca o zdruncinătură**“. Ne-am oprit la ultima imagine. **Ginela** pare pusă la colț. Zâmbește: „**Aici e într-un bar din București. La o petrecere**“.

Vedeta

O dată cu milioanele, **Ginela Nacu** a devenit vedeta cotidianelor și a emisiunilor televizate. Cu „profesorii“-n față, fetița aștepta parcă verdictul. Acum avea bani de-ajuns, putea să-și cumpere mersul. Cei ce nu știau până atunci de ea, o sună. Vor s-o ajute: să facă cursuri de informatică, de limbi străine, de dactilo; să facă pase cu energie; să meargă-n tabere; să vină la gimnastică la Centrul de Cercetare pentru Probleme ale Sportului (unde și face recuperare).

Alții vor să-i ceară ajutorul: „**O femeie a vrut s-o ajut să-și scoată fiul din pușcărie, de parcă cine știe ce eram eu. I-am ajutat pe cei care au fost ca mine. Trei zile la rând, am primit telefoane de amenințare. Mă suna la șapte dimineața**

și-mi spunea că mă taie, rămân fără picioare. În primele două zile m-am speriat, apoi m-am amuzat“. Scrisori? „**Foarte multe. Mi-am făcut mulți prieteni cu care corespundez. Am primit și cereri în căsătorie. Dintr-o dată sunt îndrăgostiți - subit - de mine**“. O întreb dacă are acum prietenul dorit. Strânge puțin buzele, oarecum nemulțumită: „**Mda și nu; e ceva, dar... nu e**“. Iau la rând vecinii: „**Nu s-au schimbat; poate sunt puțin invidioși, dar vin la noi în continuare în vizită**“. Și totuși, cum s-a schimbat viața unei multimilionare? „**Nu ne-am mutat. Mi-am luat o mașină**“ - mă vede surprinsă și continuă – „**Dacia brek. O conduce Dragoș, fratele meu. Altfel nu m-aș fi putut deplasa de colo-colo. Iar banii i-am depus în bancă și trăiesc din dobândă. Sigur, o ducem cu toții mai bine din punct de vedere financiar, iar nepoțelul meu, Marius, a primit de toate**“.

Milionari prin antiteză

Milionarii se plimbă cu mașini elegante și îmbracă haine scumpe. Milionarii își fac vacanțele-n Caraibe și, atunci când sunt bolnavi – dacă nu suferă cumva de imunitate –, milionarii se tratează într-o clinică particulară din Vest. **Ginela Nacu**, multimilionara PRO TV, locuiește în Pantelimon, se plimbă cu Dacia, e

„Învățasem să stau pe două roți“

internată într-un spital din București și va fi operată în România. E bolnavă de seringomieli - înainte doar toracal, acum și cervical -, i-a slăbit forța în brațe și are dureri de cap. În august a fost internată la Urgență – „**am stat numai pe calmante**“ – de acolo la Colentina. Calmantelor li s-au alăturat injecții – intramuscular: „**Trebuie să fiu operată. Am devenit dependentă de medicamente, și unele dintre ele au reacții adverse: probleme cu rinichii, intoxicație...**“ Ce știe Gina? Că boala ei poate avea o cauză genetică: „**Era de-ajuns un accident; se putea și la cincizeci de ani. Oricum, e o boală rară**“. Ce speră? „**Am intrat pe Internet, în iunie. Am scris unei Asociații a bolnavilor de seringomieli din Marea Britanie; ce pot să fac, unde pot să mă duc. N-am primit nici un răspuns. Știu doar că în S.U.A. se caută bolnavi între 18 și 70 de ani. Pentru cercetare**“. Ce așteaptă? „**Sper să-mi reușească operația asta și să nu rămân fără brațe. Dacă se rezolvă, visez mai departe. N-am putea să vorbim despre vise, sau despre schimbare, după operație**“.

Milionarii se plimbă cu mașini elegante. **Ginela Nacu**, multimilionara de la PRO TV, se plimbă în scaunul cu roțile: „**Dacă e frumos și dacă mă simt bine, mă duc la film, sau în parc. Închid rezerva și gata**“. Îi amintesc promisiunea: „**De revelionul ăsta ai spus că dansezi cu reporterii**“. – „**Am spus!**“.

Pe dig: **Gina, Gabi, Ginela, Dolores și Gabriela**

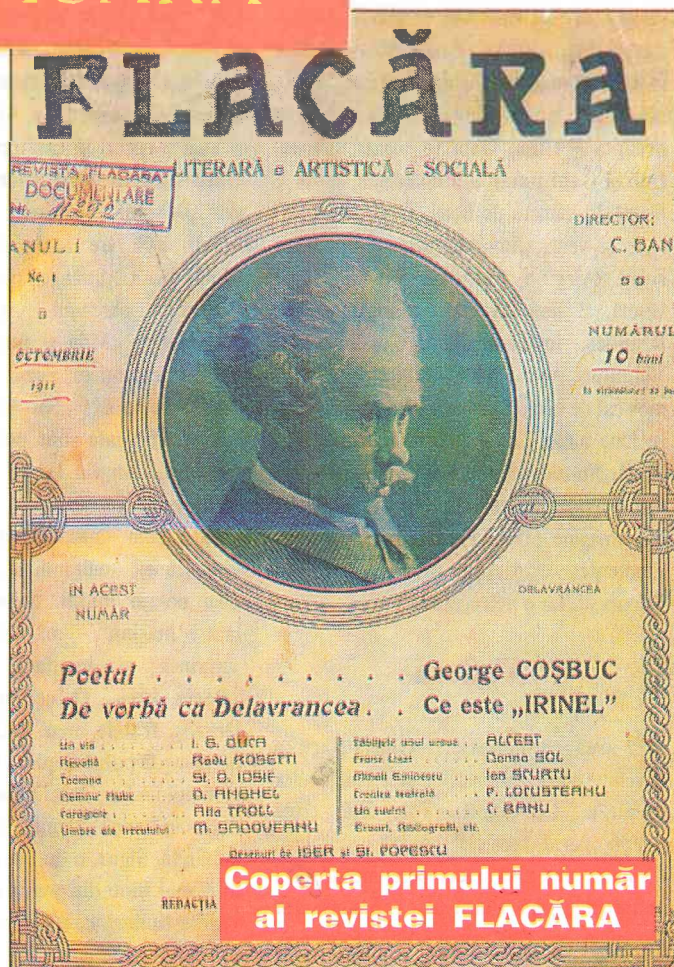
Remember „FLACĂRA“

Revista „FLACĂRA“ împlinește 85 de ani. Opt decenii și jumătate care au văzut totul: două războaie mondiale, instaurarea și prăbușirea comunismului, războiul rece și destinderea, primul om pe Lună, revoluții în direct la Tv și câte altele.

În tot acest timp, în paginile revistei „FLACĂRA“ au semnat cele mai importante nume de ziariști și scriitori români, începând cu fondatorul ei, C. BANU și sfârșind – deocamdată! – cu mulți dintre publiciștii de calitate contemporani.

Au existat, firește, zile albe și zile negre. A existat acea cumplită paranteză a istoriei în care libertatea cuvântului era sugrumată. Dar chiar și atunci, ne place să credem, „FLACĂRA“ a continuat să rămână aprinsă.

Orice moment aniversar implică o privire înapoi și un gând înspre viitor. Din trecut, vă oferim o mică selecție de articole. Cât despre viitor, fie ca acesta să rămână demn de înaintașii noștri.

85 Contemporan cu secolul XX

Un vis¹⁾

(Nr. 1, octombrie 1915)

La noi apariția unei reviste literare și artistice este un act politic în cel mai înalt înțeles al cuvântului. Această credință nu-mi izvorăște din plăcerea morbidă de a formulă un nou paradox ci din convingerea adâncă pe care o am că menirea neamului nostru este o menire culturală.

Într'adevăr, să presupunem că marele ideal național ar fi un fapt îndeplinit. Ce vom face cu puterile noastre sporite, de oarece socotesc că nimeni nu poate considera aceasta drept altceva decât o fază din evoluțiunea noastră de neam?

Ne vom mulțumi oare cu idealul burghez al unei stări materiale mai bune? Aspirațiunile noastre să se reducă la o întocmire socială mai bine orânduită și mai dreaptă? Nu pot s-o cred. Dealtminteri trecutul nostru însuși esclude ideea unui viitor de „aurea mediocritas“. Un neam nu îndură ce a îndurat al nostru, nu iese biruitor din atâtea restriști ale istoriei, nu reușește să trăiască și să renască după ce a fost sfâșiat în bucăți, risipit, lovit, umilit, și mai presus de toate nu va face eforturile subtile ale administrației cinstite. Ce putem însă nădăjdui? Să întindem vre-o dominațiune universală cum este astăzi a Angliei, cum

a fost pe vremuri a Spaniei sau a Franței? Situația noastră geografică ne arată lămurit că aceasta nu se poate. Cu vre-o câțiva kilometri de coastă dealungul unei mări închise nu se poate cuceri sceptorul mărilor. [...]

De ce n'am însemna însă ceva în civilizațiunea lumei prin dezvoltarea noastră literară și artistică, de ce n'am străluci prin splendoarea culturii noastre? Dacă nu vom putea cuceri țări și mări, frumosul îl putem cuceri. Putem spori patrimoniul cugetărei universale prin opere nepieritoare, putem săpa în marmură și turna în bronz frumusețea eternă a formelor omenești. Nu văd pentru ce n'am acoperi pământul cu edificii de o desăvârșită armonie de linii și n'am îmbogăți muzeele cu picturi neîntrecute. Ce ne-ar împede ca să spunem în versuri minunate toate tainele sufletului omenesc și să reînviem ceva din gloria artelor eline și a literaturilor latine? [...]

Un popor nu poate râvni către un ideal mai curat și mai înalt, iar cei ce încă în întunericul vremurilor de astăzi se gândesc să aprindă câte o flacăra, cu prevedere lucrează la gloria adevărată și eternă a acestui neam și lor li se cuvine întreagă, slava și recunoștința noastră.

I.G. DUCA

1) Primul articol din primul număr al revistei Flacăra.

Din durerile Bucovinei

(Nr. 24, martie 1915)

La 31 August 1774 a început ocuparea Bucovinei prin ostile austriace, cari au pus chiar în ziua aceea stăpânire pe orașelul Cernăuți. Târgul Siretului și orașelul Sucevei s'au ocupat la 2 Septembrie, iar câteva zile în urmă a fost întins întreg cordonul. Comandantul mare se așezase la Sniatin, de unde se făcea apoi până și cursă de poștă în regulă. Malurile apei Prutului însă au fost legate printr'un pod plutitor de caice. Pe la sfârșitul lunii Decembrie totul era isprăvit, țăruii cu capetele de pajură erau înfipti peste tot hotarul și la 10 Decembrie al

aceluiși an a intrat grosul ostirei de ocupație, adică 5 batalioane de pedestrași și două regimente de călăreți în țară, luând Bucovina în stăpânire de veci.

Ce a urmat după această mare schimbare în viața Bucovinei se știe. Deși gândurile dreptului și umanului împărat Iosif al doilea erau curate și guvernorul așezat întâi în Bucovina, generalul Enzenberg, ocrotea pe față pe moldoveni ca locuitori băștinași ai locului, țara totuși s'a împetrișat și înstrăinat repede. [...]

Și a venit ceasul unei judecăți de sus. Căci cei mai amarnici

dușmani ai neamului nostru au ispășit blestemul să se vadă ei înșiși asupriți de ai lor și să intre Rușii în țară, luând Bucovina pe calea cumplită a armelor. Câți frați nevinovați plătesc cu sângele lor urgia aceasta venită așa din senin peste biata Bucovina, care în ceasul de față a devenit câmp de luptă între împărăția austriacă și cea rusească? Cine o poate spune? Fugarii ce ne vin zilnic de peste hotar povestesc grozăvii și tot Românul suspină în sufletul său chinuit de milă. O tainică nădejde însă se strecoară totuși în inima tuturor, că din această crudă încercare și poate ultimă suferință să iasă mântuirea de mult așteptată prin unirea tuturor fraților români și întregirea neamului, cum au visat-o părinții și strămoșii noștri.

Em. GRIGOROVITZA

Un savant român la Polul Sud

(Nr. 3, martie 1953)

În ziua de 30 Noembrie 1897 un vas destul de mic și după aparență cam subred, se deslipi încet din rada portului Punta-Arenas (Țara de Foc) și pluti spre larg. [...]

După un an de zile, la 13 Martie 1899 „Belgica” se desprinsese din banchiză și porni pe acelaș drum spre Anvers.

Peste câțiva ani, la o conferință ținută în sala Ateneului din București, Racoviță spunea:

„Iar în ce mă privește nu doresc decât un singur lucru: când veți binevoi să vă amintiți de expediția noastră aș fi fericit ca ea să vă evoce următoarele cugetări. Au fost odată 19 oameni ce-au plecat pe un mic și subred vas ca să exploreze Polul Sud. Ei nu erau nici bogați, nici puternici, nici renumiți, dar erau conștienți de ceea ce duceau să facă și știau ce îi așteaptă. Ajunși acolo au făcut greșeli și au fost pradă slăbiciunilor omenești, dar au lucrat cât au știut mai bine și au făcut tot ce au putut. Și s'au întors numai 17, zicându-și că moartea celor doi tovarăși și propriile lor suferințe nu vor fi fost cu totul zădărnice, căci au putut adăuga o mică părticică la edificiul științei, la acel focar de lumină, de adevăr, de dreptate ce călăuzește omenirea spre timpuri mai bune.”

AI. GÂRNEAȚĂ

Regele

(Nr. 45, septembrie 1916)

Reluând firul apariției sale, Flacăra își închină primul număr de războiu celui d'întai dintre Români, M.S. Regelui Ferdinand. Sânt aproape doi ani când scriam în coloanele noastre: „Regele Ferdinand n'a desmințit niciuna din așteptările puse într'ânsul... Are mai presus de toate o conștiință clară a marilor Sale răspunderi și această

conștiință e condiția primordială a unei domnii fericite. Călăuzit de lumina ei binefăcătoare, El a arătat, încă dela primii Săi pași de Cărmuitor, că e din rasa conducătorilor de popoare cari știu să-și amintească și să uite totdeauna. Regele Ferdinand știe să-și amintească de învățăturile pe care trecutul mai îndepărtat sau mai apropiat le-a așternut pe paginile Istoriei noastre; El știe însă, în acelaș timp, să uite nu numai ceea-ce în unii oameni și în unele lucruri i-a fost neplăcut mai înainte dar și ceea-ce îi va fi fost cu deosebire plăcut. Să fie oare numai situația încărcată de înalte răspunderi care L-a ridicat până la această înălțime? Cred că, tot pe atât cât într'ânsa, trebuie căutată în propriul Lui suflet putința acestei ridicări. Acei cari, în ziua depunerii jurământului, L-au auzit vibrând de-o așa de profundă și vădit sinceră emoțiune și cari, în acea memorabilă zi, au citit în ochii Lui hotărârea bărbătească de a lupta cu toate dificultățile și de a le învinge pentru binele patriei, și-au putut da perfect seama de puterea de voință și de simțire a acestui suflet”. [...]

Fie ca în Sueranii de astăzi ai României să putem saluta pe Sueranii de mâine ai Românilor!

FLACĂRA

Remember „FLACĂRA”

Sosit-a ceasul

(Nr. 16, ianuarie 1915)

Harta țării ne arată la granița Nord-Estică o mare scobitură, care ar putea fi pentru oricine un indiciu că în acea parte pământul țării noastre a fost ciuntit. Această ciuntire a fost făcută de vecina noastră Austria, la 1775, trei ani după ce răpise, prin învoială cu vecinii, Galiția dela regatul polon. Pofta de mâncare vine mâncând. Căci după ce s'a îndulcit la pământ strein prin răpirea Galiției (1772), i-a venit pofta să răpească și dela Moldova, pe atunci tributara Turcilor, teritoriul de care avea nevoie pentru împreunarea Galiției cu Transilvania. Între Galiția și Carpații Ardealului rămânea un runghiu, pe care diplomația vieneză se hotărâse a-l smulge prin orice chip dela frumoasa țară a Moldovei. [...]

Căci de abia a trecut un deceniu și Austriacii au anexat grădina răpită Moldovei la Galiția și au lăsat-o să fie inundată de insectele periculoase din Galiția, cari au supt seva falnicilor stejari și

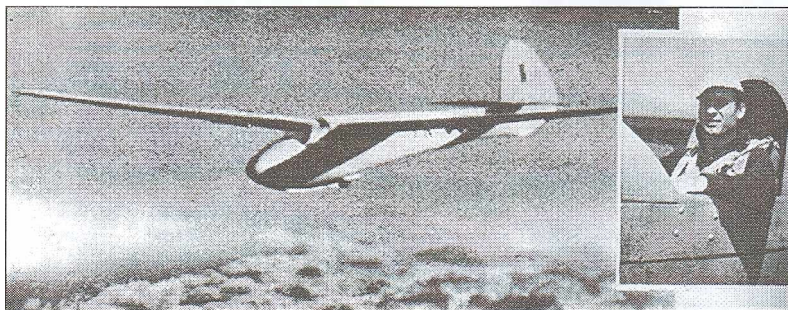
au pus viața lor în pericol. Iar în vremurile din urmă, când vecinii de peste Prut au năvălit cu oștile lor, Austriacii au privit vechiul pământ răpit că pe o țară streină pentru care nu trebuie să se facă sacrificii pentru apărare. Și astfel mormântul lui Ștefan a ajuns să fie străjuit de cazacii pravoslavnici. Când mă gândesc însă la lăcașul de veci al slăvitului nostru erou mi se pare că aud cuvântul lui aspru și dojenitor, pe care îl adresează urmașilor plăeșilor săi:

„M'am săturat să dorm printre streini în pământul pe care eu l-am apărut cu sabia, l-am udat cu sângele vitejilor mei și l-am sfințit cu trupul meu.

Pe toți câți au venit să-mi răpească moșia strămoșească eu i-am prăpădit. Venit-au Ungurii și i-am biruit la Baia, venit-au Turcii și i-am înmormântat la Vaslui, venit-au Leșii și i-am îngropat la Cozmin. Și totuși am ajuns să văd pământul în care dorm, stăpânit de streini. Sosit-a acum ceasul, ca să veniți să-mi eliberați mormântul”.

I. URSU

Profesor universitar

Performanță românească

(Nr. 4, august 1952)

Lăcătușul Gheorghe Cucu, unul dintre cei mai iscusiți planoriști din țara noastră, a realizat de curând o performanță de valoare mondială. Decolând dela Cluj pe bordul unui planor de tipul «un singur loc» el a trecut Carpații și a aterizat nu departe de Buzău, după un zbor de 8 ore și 35 minute, acoperind distanța de 312 km.

Lucruri vechi Primul doctor român dela Paris (1815)

(Nr. 1-2, octombrie 1914)

Peste câteva luni se împlinesc un secol de când, în tipografia lui A. Belin, apărea la Paris o lucrare medicală, care se lega de numele Țării Românești și prin originea autorului și prin câteva amănunte privitoare la starea sanitară a Bucureștilor. Autorul era «D-rul I. Serafim, născut în București», iar titlul lucrării: «Dissertation sur les fièvres bilieuses en général». Lucrarea aceasta, prezentată ca teză pentru doctorat, fu susținută înaintea facultății de medicină din Paris la 25 Iulie 1815. E un in-8 din 122 pag. urmate de tot atâtea pagini cuprinzând traducerea în grecește a textului integral francez, traducere datorită lui G. K. Typaldos. [...]

C. BANU

Figuri contemporane Briand

(Nr. 4-7, noembrie 1915)

politică însăși evoluția sufletească a Franței contemporane generației noastre.

Briand și-a început viața politică fermecat de visul umanitar al socialismului și — cu avântul unui temperament de ideolog luptător — a dus formulările socialiste până la concluziile extreme, pe care nu a stat la îndoială să le încerce în realizări practice.

Lupta de clasă, ceiace diferențiază și învrăjbește, era pentru tânărul revoluționar elementul de căpetenie al vieții sociale. Cu prilejul unei greve la Căile Ferate din Nord, umanitarul Briand nu a stat la îndoială să facă teo-

ria sabotajului și să-l recomande în practică.

[...] — Chiar dacă legile nu mi-ar fi dat toate mijloacele ca să fac represiunea, nu aș fi stat la îndoială să trec peste legi pentru salvarea Republicei.

Când fraza a fost cunoscută, ministerul a căzut. Dar Briand nu a șovăit o clipă.

Acesta e omul.

E omul situației, și prin convingerile și prin sentimentele și prin energia sa. Iar revoluționarul despot și internaționalistul patriot simbolizează cu netăgăduită limpezime starea sufletească a Franței de acum.

Spiru HARET

Situația economică viitoare a României¹⁾

(Nr. 25, aprilie 1916)

Pentru a putea examina care va fi situația economică viitoare a României, trebuie să cunoaștem cari sunt trebuințele sale. Putem clasa articolele de import după importanța și după natura lor în următorul tablou, dând cifrele medii pe anii 1911, 1912 și 1913:

1. Metale și obiecte de metal, mașini și vehicule	242 mil. lei 40,37% din total
2. Testile vegetale și obiecte. Hârtii. Uleiuri vegetale	101 mil. lei 16,52% din total
3. Lână, păr, piei, mătase și obiecte	88 mil. lei 14,64% din total
4. Lemne și obiecte. Legumi, flori, semințe. Cereale și derivate	35½ mil. lei 6% din total
5. Produse chimice, culori explosabile, medicamente și parfumerii	32 mil. lei 5,22% din total
6. Confecțiuni	27½ mil. lei 4,50% din total
7. Cauciucuri. Fructe și coloniale	23½ mil. lei 3,87% din total
8. Animale vii. Produse animale. Alimentare și nealimentare	23 mil. lei 3,72% din total
9. Pământuri, petre și obiecte din ele	7 mil. lei 1,30% din total
10. Sticlării	6½ mil. lei 1,25% din total
11. Ceasornice. Jucării, instrumente de muzică	5½ mil. lei 1,10% din total
12. Diverse	7½ mil. lei 1,51% din total

Total 599 mil. lei 100%

[...] După terminarea războiului, industria metalurgică care s'a dezvoltat într-o proporție extraordinară, va trebui să fabrice alte lucruri decât arme și munițiuni. Ea va căuta prin urmare debușeuri comerciale. Germania, Statele Unite și Anglia, vor concura mai cu seamă pe piețele Statelor celorlalte. Dacă unirea economică se va face între Anglia, Franța, Italia și Rusia, producția metalurgică a Angliei va fi absorbită în mare parte în satisfacerea cererilor aliatelor sale. Cu statele unite nu vom putea face un mare schimb de mărfuri grele și relativ eștine, pentru că această țară nu are ce importa dela noi. Să ne așteptăm prin urmare ca Germania căreia avem posibilitatea să-i trimitem cereale și petrol, în schimb să fie

principală noastră furnizoare în aceste articole. [...]

Puterile occidentale vor găsi în țara noastră un punct de reazăm economic pe drumul comercial între ele, Răsăritul Europei și Apusul Asiei.

Situația noastră geografică la gurile Dunărei, fertilitatea solului nostru, isvoarele lui de petrol, creșterea populației noastre, inteligența sa pentru orice lucrări tehnice și râvna ei de progres ne asigură un rol de frunte nu numai în Orientul Europei dar și în viitorul concert al marilor Puteri.

Const. I.C. BRĂTIANU

1) Din conferința „Războiul economic. Îndrumări pentru viitorul nostru”.

Pe șantierul Canalului

(Nr. 4, august 1952)

Va veni curând clipa când aici, în vale, printre pereții de stâncă, vor fi ape liniștite, clare, pe care vor pluti vapoare cu multe ferestre luminate...

Motanul parașutist...

(Nr. 2, iunie 1952)

... nu e titlul unei snoave.

E vorba de motanul unui grup de parașutiști sportivi de pe un aerodrom bucureștean care e folosit pentru salturi-sondă. Aceste salturi servesc a se afla practic, mai cert, intensitatea vântului și condițiile atmosferice, de cefă mai multe ori schimbătoare dela obținerea buletinului meteorologic și până la îmbarcarea pe avion. În acest scop parașutiștii noștri sportivi – care au învățat din experiența parașutiștilor sovietici – au confecționat o parașută pe dimensiunile motanului.

Parașuta e înzestrată cu chingi și suspante, iar fantezia tovarășilor din atelier n'a ocolit nici amănuntul înfrumusețării ei: i s'au adăugat și cercuri colorate.

La ziua sorocită, motanul a primit calitatea de «parașutist sportiv».

Din legănarea pisicii în aer, parașutiștii trag concluziile cuvenite și fac calcule de corecție pentru salturile lor.

Pagini realizate de CRINA GORGOL și TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Remember „FLACĂRA”

După 45 de ani de îmbibare cu materialism dialectic și ateism, în 1990 s-a dat liber credinței în Dumnezeu. Peste noapte, într-un elan nemaiîntâlnit, unii s-au orientat spre ortodoxie fanatică, alții s-au apropiat de forme bizare ale credinței, cum ar fi diverse culte orientale. La fel ca în Rusia, Bulgaria sau ca în Occidentul anilor '60, au prins și la noi multe mișcări cvasi-religioase exotice. Până aici nu este absolut nimic în neregulă, fiecare poate să creadă în ce vrea și, atât timp cât nu sfidează legea, se poate consacra oricăror practici religioase. La fel de normal este ca, o dată cu liberalizarea misticismului, să apară tot felul de șarlatani, predicatori demenți ori imbecili oculti. Este tragic în schimb că toți cei de mai sus sunt luați în serios de mii și mii de indivizi dornici să găsească, precum sună titlul unei emisiuni uneori stupidă a TVR, Calea, Adevărul, Viața.

În România, yoga a fost propovăduită prin trei filiere principale: Gregorian Bivolaru, Shri Mataji și Mario Sorin Vasilescu. Despre ce face „Mama Sfântă” – Shri Mataji – am mai scris în numerele trecute ale „Flăcării”. Despre Mario Vasilescu vom scrie într-unul din numerele viitoare. În articolul de față ne vom ocupa de Grig Bivolaru. După părerea noastră, yoga este o știință care nu trebuie subapreciată. Practicarea ei în condiții corecte are efecte benefice. În schimb dl. Bivolaru ni se pare un om obsedat de câteva idei mari și late, care a construit o structură piramidală pentru a se război cu cei pe care-i consideră dușmani. După cum veți vedea, dânsul a scos din mână niște interpretări stranie asupra situației țării, Europei și, de ce nu, a planetei.

**Cu ochii-ntr-o fițuică,
Bivolaru-i combate pe masoni**

Clubușorul de nebunii

Am luat în colimator yoghinii lui Grig din luna august, când au ținut un fel de întrunire-tabără la Costinești. Organizată de Mișcarea de Integrare Spirituală în Absolut, M.I.S.A. (despre care vă vom mai aminti), tabăra părea o reuniune a membrilor unui club privat. Yoghinii aveau legitimații care erau controlate de oameni de ordine cu aspect de cangatangii ordinari. Cine nu avea taxa plătită și legitimație M.I.S.A. nu putea participa la meditații. Au existat cazuri în care body-guarzii lui Grig chiar au luat la îmbrânceală pe cei considerați intruși.

Anul trecut colegii de la „Ziua” s-au ocupat intens de taberele de yoga ale lui Grig. Ei au ajuns la concluzia că în Golful Francezului din Costinești, yoghinii trag orgii

sexuale sub motiv că învață tantra-yoga și fac libații cu urină. Pe noi nu ne-au interesat în mod special aceste aspecte. La urma urmei ține de intimitate cu câți faci amor și dacă bei sau nu urină. Totuși, dacă redactorii „Zilei” au dreptate, M.I.S.A. e un clubușor (curat privat) de nebunii.

Dacă oamenii de ordine erau necruțători cu neîncadrății în M.I.S.A., în schimb îi tolerau pe tot felul de negustori ambulanti. Unii învârteau afaceri profitabile în Costinești. În fiecare după-amiază Golful Francezului căpăta un aspect de bazar - unde îți erau vârate pe gât tot felul de marfaturi. Un țăranyoghin te potcovea cu soluțiile-minune sculătoare (pentru potență), Stimulent mental (pentru învățătură) sau Gaum (pentru orice). O tanti grasă voia să te facă să cumperi „Soia - mâncarea omului modern”, cugetările xeroxate ale lui Grig și biscuiți turcești. Alții

dădeau la prețuri piperate (25 000 de lei) tricouri cu inscripția AUM (împotriva spiritelor rele), amulete, reviste sexy, cristale de cuarț, parfumuri și lumânări purificatoare. Niște juni vindeau pe o pătură casete cu muzică stimulantă mental și sexual (Prokofiev, Empa, Yello) care aveau, inexplicabil, pe copertă mutra lui Grig.

Cfiecărei meditații yoghinii erau îndemnați să dea 25 000 ca să-și vadă aura pe computer. După unele informații, pentru care nu garantăm, și în București ar exista o structură discretă a lui Grig cu case conspirative unde „guru” își învață adepții practici mai mult sau mai puțin orientale.

Demența numi

Victima francmasonilor

La sfârșitul lunii septembrie, centrul Bucureștiului a fost împânzit cu niște afișe ciudate care te îndemnau dacă vrei să ajungi frumos, deștept și sănătos, să te prezinți pe data de 25 la ora 18,00 în sala Teatrului Nottara. În spatele afișelor se afla Grig care voia să facă rost de clienți proaspeți. În ultimul moment s-a reziliat contractul de închiriere cu Nottara, așa că adunarea s-a mutat la Bulandra - Sala Izvor.

Reprezentarea începea cu puțin protocranism. La intrare erau împărțiți niște fluturași-chemare prin care eram invitați la o expoziție făcută să demonstreze că România poate fi Shambala, centrul spiritual al planetei, fiindcă o yantră seamănă ușor cu un simbol dac și cu sigiliul lui Mircea cel Bătrân.

După ce au vorbit câțiva oratori despre M.I.S.A., meditații și perspectivele lumii s-a pogorât în sală și Grig. Cu emoție, un practicant ne-a povestit cât de persecutat e Bivolaru și cum s-a retras de la președinția M.I.S.A. pentru a feri organizația de atacurile dușmane. Care dușmani, după spusele lui Grig (când a început chiar el să cuvânteze), sunt tocmai francmasonii. După Grig lojile masone au organizat

atacurile din presă împotriva sa, i-au reziliat contractul cu Teatrul Nottara și îl persecută în tot ce face. Toți „răii lumii”, chiar și Nicolae Ceaușescu, au fost, după Grig, masoni, și tot ce e în neregulă (războaie, SIDA, crize economice) e produs tot de masonerie. Mai aflăm despre un „interesant” plan prin care lojile or să omoare 3 miliarde de oameni, asta doar ca să domine francmasoneria miliardul rămas în viață (aici guru dă și cifre: 500 de milioane de asiatici, 500 de milioane restul). Grig a și scos o broșurică antimasonică bazându-se pe falsuri istorice dovedite, cum ar fi Protocoalele înțelepților Sionului. Ca un moț peste toată argumentația antimasonică a fost proiectat și un filmuleț făcut de membrii M.I.S.A., plin de mesaje subliminale și

sala plină. Conflictul a fost aplanat de un adjutant al lui Grig despre care se putea spune că are iz de ofițer S.P.P. Apoi un june indignat a venit cu un comunicat prin care Ministerul Sănătății anunța că nu a autorizat activitatea M.I.S.A. Bineînțeles, comunicatul M.S. a fost taxat imediat drept lucrătură a francmasonilor.

Guru ne-a dat interviu

Încă de când apăruse în sala Teatrului Bulandra,

Guru Grig se arată rar în public. Florin Ioniță a reușit să-l prindă

se poate și Grig

imagini înspăimântătoare care semănau cu două picături de apă cu clișeele din producțiile de propagandă comunistă.

Când o lăsa mai moale cu masonii, „guru” se apuca să-și facă praf concurența, adică pe practicanții de Vak-yoga ori Sahaja yoga. Într-un duo cu Nicolae Catrina, noul președinte M.I.S.A., Bivolaru lansa atacuri virulente împotriva „dușmanilor”. Am putut constata că există și o limbă de lemn yoghină. În timpul cupletului frazele începeau cu „în lumina tradiției milenare...” sau cu „este necesar să devenim lucizi...”. Parcă mai lipsea ceva cu sinergia faptelor.

După ce au lăsat-o baltă cu masonii, Doratorii M.I.S.A. au anunțat că vor începe la Clubul Steaua (sala de lupte) în fiecare duminică la ora 14,30 cursuri de inițiere. Din rațiuni promoționale prima lună de yoga în varianta M.I.S.A. nu costă nimic.

La sfârșitul întâlnirii s-a ținut pe muzică și cu dom’ Grig în prezidiu un fel de meditație. Cu ochii închiși și bătând din cap Grig ne-a lăsat impresia unui maniac ce se masturbează după fața de masă. Când să se spargă adunarea au intervenit două evenimente care l-au indispuș pe guru. Mai întâi, femeile de serviciu și administratorul teatrului s-au revoltat că au fost ținute până la 12 noaptea și au vrut să stingă luminile cu

dl Bivolaru ne promisese că ne va acorda un interviu în exclusivitate. Până la urmă, a binevoit să discute cu noi înconjurat de o mulțime de adepți solizi, dotați și ei cu reportofoane, probabil pentru că de la „presa masonică” nu știi la ce să te aștepti. Drept urmare, în finalul reportajului, vă prezentăm primele trei răspunsuri la întrebările noastre. Am transcris răspunsurile domnului Bivolaru neperiate, așa cum erau pe bandă, ca să nu fim acuzați că am denaturat spuselor lui guru.

– Văd că atacați foarte virulent francmasoneria. Credeți că atacurile din „Ziua” și din „Cuvântul”, anterioare acestei date, sunt opera francmasoneriei?

– Da. Am o mulțime de dovezi în această direcție, că acele atacuri, în special cele ale ziarului „Ziua”, sunt opera celor care manevrează din umbră acest ziar, care este chiar un purtător de cuvânt al francmasoneriei.

– Ce interes ar avea franc-

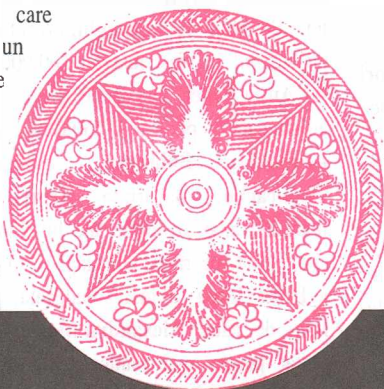
masoneria să încerce să vă lovească?

– Interesul este simplu și anume luarea mea de poziție împotriva acestei organizații satanice mondiale, faptul că chiar am scris o carte pe această temă și un aspect semnificativ este însăși ceea ce s-a produs după ce am anunțat intenția mea de a publica o carte despre crimele și planurile mârșave ale francmasonilor. La puțin timp după aceasta, în apartamentul meu s-a produs o explozie urmată de un incendiu devastator, cu care ocazie au fost distruse peste 3 000 de lucrări rare și manuscrise, iar pompierii care s-au deplasat la fața locului și au făcut o expertiză au constatat urme de benzină care arăta indubitabil că, acolo, o mână criminală a turnat acea benzină, deoarece eu, în apartament, nu am avut benzină și este semnificativ faptul că totuși acolo s-a găsit, deși nu ar fi trebuit să apară.

– Ce legătură este între yoga indiană și combaterea francmasoneriei?

– Nu există nici o legătură între yoga indiană și francmasonerie, dar noi am considerat ca școală spirituală necesar să luăm poziție împotriva acestor realități ale acestei secte satanice mondiale.

TOMA ROMAN jr. ■

După o deducție ciudată Yantra Shambalei ajunge un fel de simbol dac

Să conjugăm împreună un verb nou

O slujitoare a Thaliei trece printr-un moment dificil al existenței sale. Pentru ea, aleșii Artelor au inițiat o licitație mai puțin obișnuită, fără a cere expertizarea obiectelor dăruite de fiecare dintre ei. La finalul

„reprezentăției“ de la Bulandra s-a auzit: „A ieșit bine“. Chiar dacă oamenii cu mulți bani au lipsit. Prin comparație, o pânză de Grigorescu, „La arat pe înserat“, a fost adjudecată la începutul acestei luni, în cadrul licitației organizate de Casa „ALIS“, la suma de 100 de milioane lei, iar un Pallady, „Femeie în fotoliu“, la 46 milioane lei.

Jocul „de-a licitația“

La început a fost publicitatea prin mass-media. Ileana Predescu, „pomul care face flori albastre“ – cum delicat a definit-o Rodica Tapalagă pe marea actriță – se află într-o situație dificilă. La inițiativa Fundației „Antigona“, o licitație mai puțin obișnuită s-a desfășurat la sfârșitul lunii trecute, la sala „Izvor“ a Teatrului Bulandra. Slujitorii Artelor au donat obiecte ce reprezintă istoria teatrului românesc de câteva decenii, sau chiar clipe dintr-o viață, pentru a salva o altă viață, cea a Ilenei Predescu. Și-au ocupat pe rând locurile în sală, de astă dată ca simpli spectatori ai unui neobișnuit spectacol, Olga Tudorache,

Eu licitez, tu licitezi, el licitează

Cele mai scumpe tablouri: un Grigorescu și un Pallady

Leopoldina Bălănuță, Sanda Toma, Irina Petrescu, Ion Caramitru, Andrei Blaier... Costume, măști, pălării, păpuși, fotografii și tablouri – acesta a fost decorul. Și licitația a început, condusă fiind de Ileana Stana Ionescu și Doru Popescu. Fără ciocănel și cu mai mult de trei strigări. „Marina“ lui Știubei – pictor al Casei Regale – donată de Liviu Ciulei, și-a adjudecat-o Caramitru la prețul de 1 milion de lei. Bicomul lui Caragiu, obiect de scenă în „Revizorul“, a fost luat cu 200.000 lei, iar pipa lui Amza Pellea, cedată de fiica sa Oana, a fost adjudecată pentru 260.000 lei. Inelul Leopoldinei Bălănuță, brățările Olgăi Tudorache, zaharnița Irinei Petrescu și mănușile albe, de piele, ale lui Clody Berthola, și-au găsit, pe rând, noi stăpâni. O vază Lalique a Dinei Cocea a fost adjudecată, pentru 1 milion, de către Alexandru Massaci, cel care a licitat pentru mai multe obiecte, câștigând de fiecare dată. O parte din piesele scoase la licitație au fost retrase însă, din lipsă de amatori, iar manuscrisele lui Arghezi, Mircea Ciobanu și

Fănuș Neagu nu și-au găsit cumpărători. La sfârșitul „reprezentăției“ au fost invitați pe scenă curioșii și nedecizii. S-au admirat și pipăit astfel obiecte ce parcă mai păstrau ascuns parfumul unor aplauze de ieri. S-au achiziționat lucrări ale unor artiști plastici („Figura alegorică“ a lui Sabin Bălașa a fost vândută astfel, cu 1.200.000). La câteva zile de la licitație, și bicicleta lui Geo Bogza (marca Anker – 1936), cea cu care scriitorul s-a deplasat pe Valea Oltului, a fost achiziționată cu 1.200.000 lei de către o redacție bucureșteană. Cei care au dăruit au fost slujitorii Artelor, cei care au plătit au fost tot ei, și ucenicii lor, studenții la Teatru, dar și ziaristii prezenți (un fotoreporter, și-a adjudecat pipa – cu capac – a lui Mircea Albulescu). Apoi, modest, slujitorii Thaliei, veniți să păstreze-n viață un „pom ce face flori albastre“, au dispărut în seara bucureșteană de la sfârșitul lui septembrie.

Licitația „pe bune“

Atunci când suni la Casa de licitație „ALIS“ – evident, pentru a face un reportaj – ești invitat, ca fiecare potențial client, la Cercul Militar Național, pentru a viziona expoziția. Cu două zile înainte de licitație (aceasta fiind bilunară), unul din holurile fostei CCA devine, pentru câteva ore, muzeu de Artă. Curioși și interesați, deponenți și virtuali cumpărători, zeci de oameni, cu câte un catalog al Casei în mână, se opresc minute în șir în fața unei pânze sau a unei vitrine. Țâțâie imperceptibil din buze, mușcă brațul ochelarilor, mai fac câte un tur de sală, mai ridică un colț al covoarelor expuse, și apoi, mulțumiți, fac un cerculeț – cu pixul – în jurul codului dorit. Astfel, își aproprie ideea de a deține ceva „special“. Războiul banilor va fi decisiv însă. O bătaie de ciocănel și gata!

Drumul obiectelor până la scenă? „Cel ce dorește să vândă prin licitație publică, la Casa ALIS, trebuie să-și treacă obiectul pe la comisia noastră de specialiști, pentru a fi expertizat. Se stabilește de comun acord un preț de început, iar apoi se încheie un contract între firmă și respectiva persoană, urmând ca obiectul să fie introdus în proxima licitație în care are șanse maxime.“ Și cum contractul e „legea părților“, se stabilesc obligații contractuale atât pentru ALIS cât și pentru deponent. Firma asigură

protecția obiectelor pe timpul păstrării lor în custodie – însă în caz de forță majoră, aceasta încetează – și totodată păstrează discreție totală asupra identității deponentului (și a cumpărătorului, în sală filmatul sau fotografiatul fiind permise doar din spate). Veți spune: „**totul până la bani**“... Ei bine, și aici lucrurile sunt clare: ALIS predă deponentului prețul de adjudecare în licitație, după achitarea de către cumpărător, reținându-și comisionul de 10%, plus TVA. În total 11,8% din suma de adjudecare. Informativ: un Grigorescu, „La arat pe înserat“, datat 1891, a fost adjudecat la suma de 100.000.000 lei, deși prețul de pornire al licitației a fost de 18 milioane. Bănuiesc că v-a plăcut matematica. Tot informativ: ALIS nu are rival, deocamdată, în România. Pentru 1995, profitul Casei s-a ridicat la valoarea de 3 miliarde lei. Să nu uităm însă obligațiile deponentului: în situația nerespectării clauzelor contractuale ce îi revin,

prețul propus de conducătorul licitației, ridică de îndată cartonașul. Cu o rapiditate verbală demnă de invidiat, e confirmată fiecare ofertă, prețurile urcă, iar cartonașele se ridică ori se lasă dezamăgite pe brațul fotoliului. În final, după trei strigări, cartonașul care a supraviețuit răsuflă ușurat. Ciocănelul căzut îi dă siguranța că nici o ofertă ulterioară nu va fi luată în considerare. Adjudecarea în licitație reprezintă angajament de plată. Așa am ajuns și la obligațiile cumpărătorului. La suma de adjudecare i se adaugă 14,75% (comision plus TVA) și imediat după licitație va achita minimum 20% din valoarea obiectelor. Restul de 80%, plus comisionul, se achită în cinci zile. Povestea are și suspans: dacă după acest termen de cinci zile nu s-a achitat suma în totalitate, cumpărătorul își pierde drepturile și avansul depus.

Sfârșitul? Bani dați, bani luați. Obiectele trec dintr-un patrimoniu în altul, colecțiile sunt ajustate, noi piese sunt achiziționate și, ce e bine pentru toată lumea – „asistăm la o creștere a cotelor de interes pentru artiștii români. În 1993, Grigorescu era cotelat la 2.500 dolari. Acum, depășește 20.000. Luchian a făcut saltul de la 3.000 de dolari la peste 30.000. Iser, Ressu, Dărăscu, artiști ce aveau la început o cotă insignifiantă, ajung astăzi la 15.000 de dolari. Am vorbit de Luchian. O lucrare a acestuia, „Gălbenele“, intrată în licitație la 15 milioane, a fost adjudecată cu 85 de milioane de lei. Valoarea comercială o dă piața. Ea tinde să se apropie de valoarea artistică, dar n-o s-o atingă niciodată“ – după cum ne-a declarat conducătorul licitației de la ALIS, Nicolae Ghimiș.

Păcat doar că discreții clienți ai marilor licitații n-au avut timp să treacă și pe la „Bulandra“...

Casetă pentru bijuterii cu ornamente emailate și aurite; începutul secolului XX

Licitația este deschisă cu „Marină“ de Știubei

acesta poate suporta prejudiciul efectiv și câștigul posibil cauzate firmei ALIS. Iar dacă și-a retras piesa înaintea licitației, va plăti 20% din prețul de început al acesteia. Nici cumpărătorul nu scapă!

Licitația? Ca la spectacol, lumea vine înainte de ora anunțată. Sunt însă destui cei care apar după începerea licitației, probabil își calculează – ca niște artiști veritabili – momentul intrării „în scenă“. Cu cartonașul de licitație în mână (procurat de la organizatori), clientul Casei își ocupă locul înscris pe bilet. Imediat se cufundă în fotoliul roșu, de catifea, cu destulă discreție, neîncercând să epateze. Vine singur, sau însoțit de maximum două persoane. Dacă acceptă

Trusă cu flacoane pentru toaletă; începutul secolului XIX

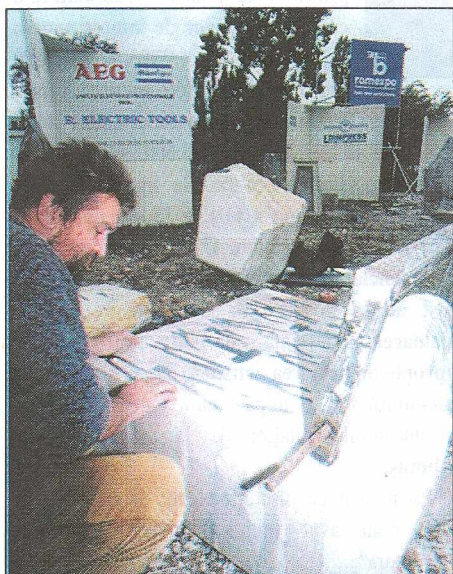
Sculptura fără limite

„Fundatia Meta” este cel mai necomercial și mai „profitor” dintre participanții la TIB '96, pentru că nu vinde decât imaginea artiștilor, a sculptorilor care lucrează.

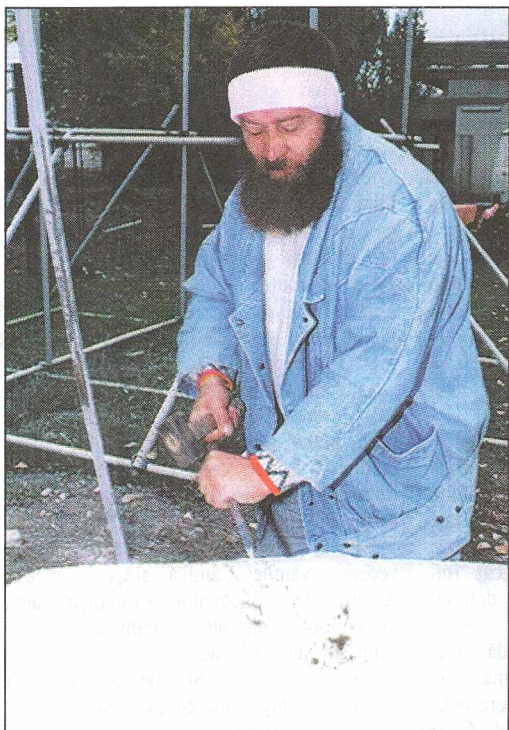
Aproape de gardul complexului expozițional, vecini cu compania de pompieri, păziți uneori de un TAB, cinci sculptori și-au „vândut” arta de a lucra, ciopland marmură. Ei sunt Mircea Roman, Mihai Buculei, Darie Dup, Romelo Pervolovici și Andrei Marina. Au ieșit din ateliere ca să atace economia de piață. Între mașini, bomboane, mobile, aparate electronice, bunuri casnice etc., ei au propus un spectacol al valorii care se primenește.

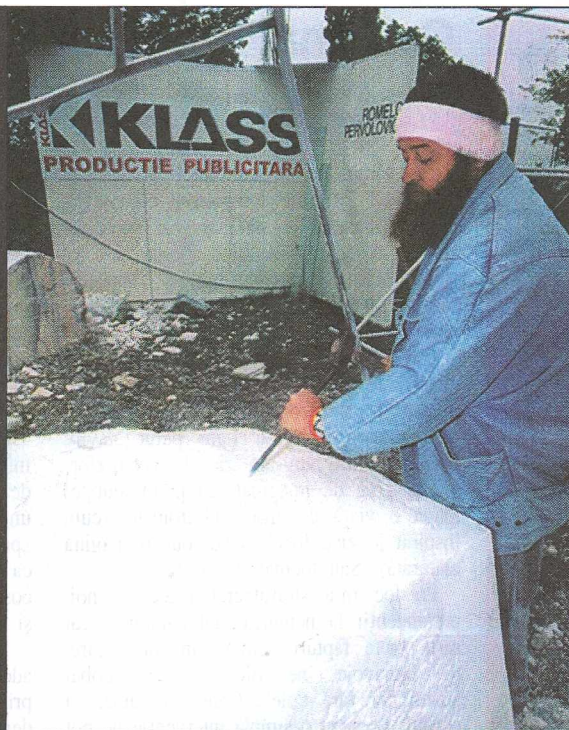
În spectacolul multisenzorial și multimedial al lumii ca bun industrial de utilizare comună și nelimitată, a ciopli manual o formă unică, gratuită și individualizată poate echivala cu a planta o «piatră de poticneală» în calea turbulenței universale sau a prefigura o visată, integratoare «piatră filozofală» în mijlocul haosului”. (Magda Cârnecki)

Darie Dup își șlefuieste ingenioasa sa „matriță de scule”, ce va mobila un colț al viitorului TIB '97

Romelo
Pervolovici între
editură, sculp-
tură și fundație!
Când cioplește
mai închide
ochii, dar după...

„Fundația Meta” este lansată de sculptorul **Romelo Pervolovici** după ce timp de trei ani a impus Editura Meta. O construcție în strada Luigi Galvani, cu două săli de expoziție, un proiect al unui centru de documentare al sculpturii românești și ambiția de a reface cheful artiștilor și al autorităților pentru tabere și simpozioane de sculptură, sunt parametrii de plecare ai unui ambițios proiect cultural. Fiind organizație nonprofit, neguvernamentală și apolitică, Meta este o inițiativă care scoate din anonimat și din confuzie atât viața artistului cât și opțiunile publicului față de creatori. Ne atrage atenția că bunul simț artistic există!

„A vând ca punct de plecare operele realizate în cadrul simpozioanelor de sculptură Măgura, Arcuș, Poiana,

Andrei Marina fascinat de piatra care dispare...

Căsoaia etc., Fundația își propune catalogarea operelor, dezvoltarea unor programe de restaurare și păstrare a operelor, promovarea acestui tip de manifestare prin organizarea unor simpozioane naționale și internaționale și publicitatea aferentă.” (Din programul „Fundației Meta”)

Marmura păstrează locul spectacolului. Aici a fost și un concurs-tombolă. A câștigat cel care a știut cine sculptează la Expo Art '96. Mai țineți minte? Mircea Roman, Mihai Buculei, Darie Dup, Romelo Pervolovici și Andrei Marina. Sculpturile lor au rămas în Complexul Romexpo.

Cea mai originală scrisoare

Când Alex Ștefănescu dixit

În sfârșit, mi-a venit nr.4 al revistei „Flacăra”! Pe care o urmăresc cu interes, nu pentru că ar fi cea mai cea (na, c-am zis-o!) ci pentru că sunt abonat și-i tot trimit texte, încercând și eu, băta-mă, să-mi aflu norocul. Ca tot românul, care, știți Dv.!

Când mi-am văzut numele printre cele „mitraliate”, la rubrica „Texte sub lupă”, pi șinștea me că m-a cuprins un râs home-ric pe care cu greu l-am putut stăvili. Uite, domnule, mi-am zis, la ce performanțe greu de imaginat am putut ajunge! După o viață de eroic „Grafoman” (cum inspirat le zice Ionel Bandrabur în pagina alăturată). Sau tocmai de aceea.

Pe loc m-a străfulgerat ideea că noi, pretendenții la nemurire, nu suntem decât niște biete făpturi bolnave incurabil care, de bunăvoie, ne oferim drept cobai „medicilor fără voie”. Care, cu pâinea și cuțitul, și printr-o simplă intervenție ne pot propulsa fie în neant, fie pe culmile celebrității.

Lăsând la o parte faptul că răspunsul lapidar și sibilinic al Domniei sale m-a cam perplexionat, nepricepându-i logica (atunci care să fie, bre, criteriile ce fac posibilă publicarea unui text?) mi-am revenit la calmul imperturbabilei mele seninătăți, ripostând imbatibil. E-hei, my lord, ai tras asupra mea un glonte fără să mă nimerești! Câte oare vor mai trebui consumate că să mă scoți din joc?

Întrucât, spre deosebire de maestrul „terminator” care se cam pripea în tentativa de a scăpa mai repede de năzdrăvăniile unui vânat ce i s-o fi părând deja prea „purui” pentru a mai oferi delicii, eu știam ca nimeni altul ce reprezintă și cât îmi costă pielea. Chestie de experiență, dom’le, și de perseverență. Nediabolică.

Și când te gândești că, pradă unei adevărate ebulții creatoare ce mă surprinde chiar pe mine, îi trimit corespondență în draci, un plic după altul. Cu-o frenezie junimistă. Ce situație caraghioasă, paradoxală, jenantă și demobilizatoare! Să

vizezi afirmarea – singura justificare a faptului că ești – și să te expui cu pieptul gol, cu inima în mâini, ca un Danko (pof-tim, iată-mă și rusofil!). Primului specializat în execuții.

Dar, nu-i așa de când lumea scrisului? Punct lovit. Așa că blindat fiind, glonțul a ricoșat neputincios.

Puteam să-mi port mai departe, precum Crist, crucea, superbia „grafomană”! Călare pe daimonul tenacității. Călăuzit de îngerul credinței. Purtat, ca-n vis, spre culmi de imposibilă-mi iubire. Care nu cere. Se oferă. Alt punct ochit.

Neavând încotro, era musai să am în vedere... vămile. Cândva, ale culturnicilor. Acum, ale... medicilor specialiști, ale... mecenilor și ale altor... oameni de bine. Cum ne stă bine, nu?

Căci, când Alex Ștefănescu dixit... Cu plecăciune, my lord, cu plecăciune.

Dominic Diamant
București

Texte sub

● CRISTIAN ROBU-CORCAN, Brăila.

Povestirea **Pedeapsa bălților** este scrisă cursiv, chiar atrăgător în unele locuri, dar are un subiect simplist și romantic. Parcă sunteți (sunteți?) un elev de liceu care într-o oră de chimie își imaginează tot felul de aventuri, influențat de proza lui V. Voiculescu, Panait Istrati, Fănuș Neagu, dar și de filmele americane de duzină.

● NIKITA AXINTE, București. Sunteți

prea tânăr și lipsit de experiență ca să scrieți despre o Maria Magdalena a vremii noastre. Semănați cu un pui de găină care trage fără spor de un fir de iarbă și care, dacă totuși reușește să rupă firul, cade pe spate.

● DAN BĂLĂNESCU, București.

Nivelul intelectual al prozelor dv. scade alarmant, precum cotele apelor Dunării în vreme de secetă. Ce se întâmplă? Cea mai compromițătoare este schița **O întâmplare naturală** în care povestiți amănunțit – convins că-i amuzați pe cititori – ce face pasagerul unui autobuz când simte că se scapă pe el. Mai rămâne să scrieți despre unul care chiar s-a scăpat.

● MARIN CONSTANTINESCU, București.

Imitați cu haz limbajul unei florărese:

„Uite azi e 100 dă lei chibritu, mâine e 8 mii chilu de carne treapta a 3-a că a-nția o ia derectorul că-i prevatezat, a doua secretara că mai cade în cafea la așternut dă seară cu craiu” etc.

Mi-ar plăcea să imitați și limbajul unui scriitor.

● RADU PETRE, Blaj. Epigramele

politice pe care mi le-ați trimis sunt inteligente și caustice (deși versificarea propriu-zisă șchioapătă).

Cea mai spirituală mi s-a părut aceea referitoare la autorul cărții **Revoluție și reformă**:

„Nu-ți citim cartea pe față! – Deși știi c-așa ai vrea –/ Ca să aflăm adevărul/ O citim de-a-ndoaselea!”

Mai trimiteți-mi, aș fi încântat să petrecem câțiva ani, împreună, la închisoare.

● AFRODITA TIMOTEI, Bacău, SEP-

TIMIU DAN, DAN TARKUS, Cluj-Napoca, ION RUSU, București. Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți aptitudini pentru scris. Aștept și alte încercări.

● MARIUS RUSU DOGEANU, Galați,

EUGENIA LANG, Pfedelbach, Germania, VASILE COSTRĂȘ, Piatra Neamț, NICOLAE BUDAI, București, UFO, Calafat. Ceea ce scrieți dv. n-are nici o legătură cu literatura.

Înainte de a-mi scrie, citiți următoarele precizări

■ Textele pe care mi le trimiteți trebuie să fie dactilografiate (sau, măcar, scrise lizibil). Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie (color) și cu un curriculum vitae (alb-negru!). Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Mă interesează orice gen literar: poezie, proză, teatru, critică și istorie literară etc. Nu trebuie să-mi puneți la dispoziție sute de pagini, îmi sunt suficiente cinci-șase. Dacă am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.

■ Toate scrisorile primesc un răspuns. Toate textele literare valoroase se publică. Toate textele literare publicate candidează automat la premiul de 1 000 000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

■ Dintre corespondenții **Mașinii de scris** se selectează și autorii cărora li se asigură publicarea, pe bază de contract, a unei cărți. Numele lor se anunță la fiecare 1 martie.

Ciobanul fără oi

Piatra Ilișoviei e un vârf de munte mic. Între Cerna și Timiș, un loc al vacanțelor mele. Opresc sub dudul lui Ion.

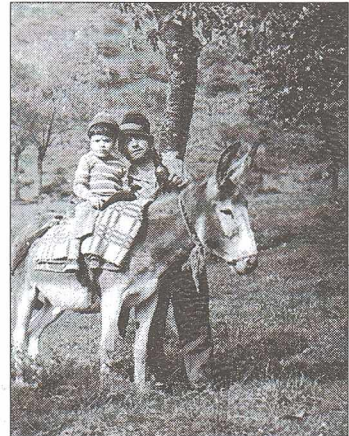
El destupă răchia, să cinstim ce-a fost când eram copii. O povestește pe nevastă-sa, mi-l arată pe Marcel, copilul lor. „Și mi-a murit un câine, fă-mi o poză lângă ăstălalt!“ Își strigă dulăul: „Cablu! Ta Cablu! Ta!“ Îi aude lătratul. Așteaptă. „Javra dracului“ nu vrea să vină. Nu-i nimic, o să stea lângă Buton, așa-i zice măgarului; îl aduce de la umbră. (Niciodată n-am priceput de ce dă nume dintr-astea animalelor! Știu că pe un berbec îl chema Ată și pe altul Mosor.)

Din stână îi scoate și pe bătrânii lui, „să fie de amintire“. Întreb de oi, până acum nu i-am văzut nici una. „Nu mai am, le-am vândut!“ Mai ține boata și cojocul, „alea-s bune...“.

Baba și cu moșul pleacă la izvor, trebuie să aducă apă. „Atâta

să facă și ei!“ Noi mai începem o sticlă, „tot din cea bună, rece“. Povestim. A venit și Cablu, se joacă pe cărare cu băiatul. Ne uităm la ei și bem. El îmi spune: „Vezi, ce folos că te-ai școlit? Bați coclaurile în loc să fii un domn!“ Își simt veninul dulce și-i întorc răspunsul: „Păi ce ciobani mai sunteți voi, fără oi?“ „Nu mai merge, sunt alte vremuri... Mai bine fac țuică, uite câți pruni am! Dincolo cireși! Acuși e gata zmeura, știi câtă-i pe cleanțuri...“.

Plescăm din buze. Ion oftează: „De mi s-ar întoarce muierea, să stea cu Marcel, jos în sat... Copilu-i bun de școală-n toamnă. Numai să vrea să vină...“.

Antologie

Enciclopedică

În camera profesorului sunt
patru oglinzi și-o enciclopedie,
oglinzile multiplică fizicul scund
al profesorului de melancolie.
„Spiritului nostru atoeștiutor
nu-i sunt de trebuință doar obiecte,
o coabitare între foc și nor
naște neîndoielnic subiecte“.
Oglinzile pe hol încremenind
de enormitățile rostite
schimbă-ntre ele semne, sting
patimă, neliniște, vise.
Cu unghia stiloului zgâriind,
„Ex ungue leonem“, mai repetă
un papagal, din aripi se desprind
foi galbene de enciclopedie desuetă.

Boris M. MARIAN - București

Rugă păgână

Doamne iartă-mă că-ți spun
nu mai fi așa de bun
fii și Tu așa ca noi
tunet aspru fără ploi
tată fără de copii
vie fără struguri
lumină fără de ochi
rod fără de muguri
mamă fără sănii supti
bătrân fără sfaturi
râu fără de punți
mușuroi fără furnici
Doamne îmi opresc aici
ruga săvârșită-n șoaptă
ca o Alba căutată de pitici
ca o lume fără frunte aplecată

Sever NEGRESCU - Ieșelnița, Mehedinți

Un milionar ieșean a deschis o cantină particulară pentru orfani

Mobilă pentru nevoiași la un sfert de preț

Ce te frapază la Valentin Badea e acea lipsă de aroganță a omului ce a reușit în afaceri. Hâtru, pompând în plămâni patru pachete de „Carpați” zilnic, el și-a luat, cu toată convingerea, în brațe menirea: aceea de a mai rotunji o țără colțurile vieții celor nenorociți. Pentru că marile gesturi se fac în liniște, mi-a venit foarte greu să-l descos. Ca să reușesc au fost scoase în luptă toate cunoștințele mele de psihologie precum și doi litri de „Galbenă” de Odobești.

Afacerea de azi a ieșeanului Badea constă în recondiționarea mobilei. Cumpără orice piesă, o repară, și o vinde la un sfert de preț. Tot pentru săraci, firește, oameni pentru care magazinele de mobilă au statut de muzee. De la „Casa cu ceardac” poți cumpăra o canapea cu 200.000 de lei sau o pianină „Stoessel Gertler” cu 250.000. E drept, dacă te ocupi cu așa ceva, problema cea mai mare e legată de spațiul de depozitare. Dar, într-un palat cu treizeci și două de camere, e loc și pentru iatacul unui sultan cu un fond de cadăne mult peste medie.

Clienții cantinei trebuie să aibă rezultate foarte bune la învățătură

E loc pentru iatacul unui sultan, dar e loc și pentru o minicantină. Din banii câștigați în ultimii ani, dl Badea a trecut vreo sută de milioane într-un cont de bancă. Din dobânzi, reușește să hrănească treizeci de copii orfani. Pot mânca aici doar cei orfani de ambii părinți și care,

pe deasupra, au rezultate foarte bune la învățătură. Inaugurarea s-a făcut la începutul lunii octombrie. Atrăgând bani și de la alți milionari miloși (cât de puțini sunt, din păcate!) Valentin Badea speră să hrănească și mai mulți copii fără părinți. Cum s-ar spune, dacă statul este, de atâtea ori, amnezic, tot inițiativa particulară, săraca! Așa a apărut prima cantină particulară pentru săraci. Patronul plătește bucătari talentați, plătește și un dietetician să țină pe calculator socoteala proteinelor, iar datoria clientului este să mănânce până plesnește. La „Casa cu ceardac” te poți îndopa după pofta inimii, pentru că hrana nu-i împărțită în porții. „Aveți puțină răbdare, până o să apară statul, să-și ia cota de proteine sub formă de impozit”, încerc eu să îi mai tai elanul.

Da, se pare că la „Casa cu ceardac”, orfanii și-au găsit un cămin. Prin testa-

Patronul Badea și vesela cantinei

ment, totul le va rămâne lor. Un comitet de organizare se va ocupa cu administrarea averii lui Valentin Badea în folosul săracilor. Bani de facultate, de burse, fonduri pentru învățarea unor meserii. Saci de bani, cum s-ar spune, dar nici un sfaț aruncat aiurea. Totul pentru săraci, pentru că dl Badea și-a dezmoștenit familia.

Nevasta lui Valentin Badea a fost înmormântată de două ori, cu trei slujbe religioase

Averea lui Valentin Badea nu putea rămâne indiferentă celor din jur. Și se pare că mai ales casa a impresionat plăcut retina celor din secta „Martorii lui Iehova”, astfel că aceștia au pus la cale

Inaugurarea cantinei pentru orfani

În atât de egoista zi de astăzi, un om care hrănește zilnic câteva zeci de orfani poate cu ușurință să treacă drept sărit de pe fix. Un singur orfan dacă ar hrăni și tot sărit de pe fix ar trece. Milosul se numește Valentin Badea, are 59 de ani și este un milionar de treabă din Iași. Locuința lui, „Casa cu ceardac“, are treizeci și două de camere! Supraom să fii și tot te vizitează o mică invidie. Printre altele, Valentin Badea și-a dezmoștenit familia. Casa și restul averii vor rămâne tot copiilor orfani.

„Casa cu ceardac“ - palatul cu 32 de camere ce va fi moștenit de copiii orfani

Valentin Badea - „Dumnezeul cetei de flămânzi“

o stratagemă. Cum s-ar spune, au lovit pe la spate, ca partizanii în al doilea război mondial. Lui Valentin Badea i-au atras în sectă soția, fata și ginerele. Urma la rând însuși dl Badea, numai că el n-a văzut niciodată în credință un baston pe care-l schimbă după cum pretinde moda.

De aici, au început necazurile. Soția a divorțat de el, restul familiei l-a dat în judecată, cu scopul de a pune mâna pe casă. Doreau s-o transforme în lăcaș de rugăciune pentru „Martorii lui Iehova“. Procesele se desfășoară și acum, la trei ani de atunci.

Între timp, soția sa a și încetat din viață. Însmormântarea a avut loc în cimitirul „Buna Vestire“, la data de 15 mai 1995. La mormânt s-au ținut două slujbe. Două tabere religioase s-au înfruntat de-o parte și de alta a gropii, sub supravegherea poliției. După ce „Martorii lui Iehova“ și-au isprăvit cântecele, părințele ortodox Teodor Ieremia a oficiat o slujbă de dezlegare din căderea în ispita Djavolului. Dar Valentin Badea nu s-a

oprit aici. La zece luni de la data înhumării, a obținut o adeverință de dezgropare. Pe baza ei, a mutat sicriul în cavoul familiei din Cimitirul „Eternitate“ din Iași. De aici, cum se poate bănuși, alte procese, alte conflicte.

Cu ocazia reînhumării, s-a ținut o altă slujbă religioasă creștin-ortodoxă. Drept urmare, se poate spune despre răposata Aglae Badea că a avut parte de două însmormântări și de trei slujbe de îngropăciune. Pentru un mort, e o performanță.

Valentin Badea – un milionar de treabă

Da, recunoaște Valentin Badea, e destul de incomod să fii milionar milos. Familia te acționează în justiție, colegii milionari cred despre tine că ești un element rău. Unii te găsesc nebun de legat, alții doar excentric. Autoritățile te iau la ochi, complexații cred că vrei s-o faci pe grozavul în fața sexului frumos.

Numai o ceată rebegită de flămânzi te privește ca pe un Dumnezeu, un Dumnezeu de-al lor, durduliu, simpatic și cu pălărie din anii '30. În fond, cine știe, poate că doar asta contează. Fost fabricant de lumânări, fost barman, zidar și tâmplar, Valentin Badea a rămas fără familie. Sau, poate că Cel de Sus l-a extras dintr-o familie care nu-l merita și l-a repartizat în alta mai numeroasă, mai caldă, mai familie.

Mobilier recondiționat

La moartea Prințisorului

Un munte de flori cât un stat de om...

25 decembrie 1989. Târgoviște. În urma unei judecăți sumare, Nicolae și Elena Ceaușescu sunt condamnați la moarte și executați în curtea unei unități militare. Înregistrarea procesului și a execuției face înconjurul planetei. Câteva zile mai târziu sunt înmormântați la cimitirul Ghencea civil. Trei zile mai devreme, pe 22 decembrie, fiul lor, Nicu Ceaușescu, prim-secretar al partidului în județul Sibiu, este arestat la Băneasa în timp ce se întorcea de la Sibiu pentru a lua legătura cu noile autorități și în special cu Ion Iliescu – conform declarației sale în fața Comisiei decembrie '89. Este înjunghiat în stomac de către un civil când se urca, sub escortă militară, într-un autobuz ce avea să-l transporte la Televiziune. Acuzat de genocid, Nicu Ceaușescu este întemnițat și i se intenționează proces penal. Din lipsă de probe și prin abilitatea avocatei Paula Iacob, fiului mezin al dictatorului comunist i se schimbă încadrarea juridică în „omor deosebit de grav” și în „nerespectarea regimului armelor și munițiilor”. Eliberat pe motiv de boală. La ora 6 dimineața, în ziua de 26 septembrie 1996, Nicu Ceaușescu moare la Spitalul General din Viena în urma unei hemoragii a varicelor esofagiene care nu a putut fi stopată, ducând la un șoc hemoragic total. Înmormântat la cimitirul Ghencea civil pe 29 septembrie. La ceremonie au participat membrii familiei, prietenii apropiați și alte câteva mii de cetățeni români...

29 septembrie. Dimineața. O zi mohorâtă de toamnă. Mă duc la cimitirul Ghencea din curiozitate jurnalistică. Circulația în zonă e aproape blocată. Un TAB ticsit cu jandarmi e parcat la câțiva pași de intrarea în cimitir. La capelă s-a format o coadă de sute de persoane care vor să vadă de aproape sicriul fiului lui Ceaușescu. N-aș fi crezut... Sicriul, conform uzanțelor internaționale în materie de transportat morți dintr-un loc în altul, este închis.

Prilej pentru speculațiile unora: că n-ar fi murit, că s-a dus în Iran sau la plajă în Bahamas, după maică-sa și taică-său. Mai știi?! Coadă la capelă crește mereu și mă gândesc că neamul lui Ceaușescu e menit să producă diverse cozi. Chiar și după moarte. Încep să-i întreb pe oameni de ce au venit. „Din curiozitate”; „Pentru că l-am cunoscut și pentru că a fost un om cumsecade. N-a fost ca părintii lui...”; „De aia, că dacă venea el și nu Iliescu era mult mai bine!” Și tot așa mai departe... Automat mă gândesc la Corneliu Coposu și la mulțimea de oameni care au format cortegiul funerar. Și mă gândesc ce diferențe sunt între români dacă unii îl plâng pe Coposu și alții pe Nicu Ceaușescu...

Între timp coada la capelă a crescut simțitor. Mă strecur printre oameni și ajung la mormântul lui Nea Nicu. O stea roșie e gravată pe crucea rudimentară a mormântului. Și mă gândesc că steaua roșie și crucea au tot atâta legătură cât au Nicu Ceaușescu și Corneliu Coposu.

Au început să vină rudele și cunoștințele. Trec o mulțime de generali și colonei în rezervă sau activi, de armată, de poliție sau de Securitate. Apare și poetul de curte Adrian Păunescu într-un pulover lung, negru, cu pletele pe spate și cu o gașcă de băieți veseli în jurul lui. N-a pierdut ocazia și a și publi-

cat o poezie despre Nicu... Vine și Viorel Păunescu, șef la barul Melody pe vremurile de tristă amintire. Mai apar Ion Dincă, George Copos, Mihai Erbașu, Paula Iacob, Serghei Mizil, Florin Piersic, Gino Iorgulescu, Rică Răducanu, Marius Lăcătuș... Rudele sunt deja acolo: Valentin și Zoe, Andruța, Ilie și Florea... Prietena lui, Dana Radu, arată cel mai rău dintre toți... Discursuri, cântece, cenaclul poetului-senator, lume amărâtă sau doar interesată, obișnuita buluceală de la orice eveniment care se petrece în România. Slujbă religioasă impresionantă. Și gata! Lumea bună, adică fostele structuri de partid și de stat, acum mari oameni de afaceri și apostoli ai economiei de piață, la parastas la Vox Maris, ceilalți, adică niște bieți amărâți care mai cred încă în cuceririle epocii de aur, acasă, că distracția s-a terminat. Nici măcar un cuvânt de mulțumire. Nimic. Decât o demonstrație de forță care să le readucă aminte unora că încă nu a murit comunismul. Atât. Despre morți numai de bine.

P.S. Am trecut pe la cimitirul Ghencea două săptămâni mai târziu. Mormântul lui Nicu Ceaușescu era acoperit de un munte de flori înalt cât un stat de om...

ALEXANDRU ARION ■

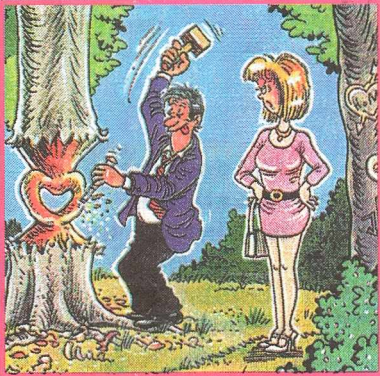

**Chiar și după moarte, ordinea preferințelor românilor a rămas aceeași:
Nicu, Nicolae și Elena**

BARBIE

Integramă de ALINA ZGUBEA

ZEI CIZELARE (fig.)	D	RESTURI ALIMENTARE BICICLETĂ VECHE	K	SPERT SĂRMULIȚĂ	M	LOCUL PILOTULUI VĂZUT	C	FAC ȘEI ZGĂRIAT	S
	C		I	V	I	L	I	Z	A
AUTENTIC A ORGANIZA OSTĂȘEȘTE	V	E	R	I	T	A	B	I	K
	M	I	L	I	T	A	R	I	Z
STOMATITĂ MĂRUNȚI	N	O	M	A	CULTIVATOR DE IN ARINI	T	H	A	R
	M	I	C	A	NU MAI MULȚI ACID ACETIC	A	T	A	T
COLOS ÎNCĂLȚĂMINTE DE CASĂ	T	I	T	A	H				
	P	A	P	U	C	I			
SPAȚIU DE JOC CLĂDIȚI	T	E	R	E	N				
	Z	E	S	I	T	I			

● Cantitatea de inteligență este constantă pe Terra, populația este în continuă creștere.

● Ceea ce este bun în viață este fie ilegal, fie imoral, fie că îngrașă.

● Omul fără credință este ca pește fără bicicletă.

● Câteodată oamenii se împiedică de adevăr, dar de cele mai multe ori se ridică și merg mai departe.

● În caz e dubiu, fă ca îndoielile să pară convingătoare.

DIN LEGILE LUI MURPHY

● Orice obiect cade în așa fel încât să producă paguba cea mai mare.

● Dacă experiența a reușit, probabil că s-a strecurat pe undeva o greșeală.

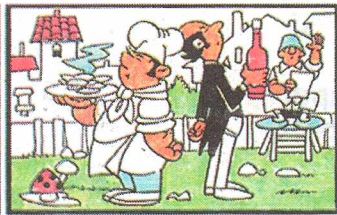
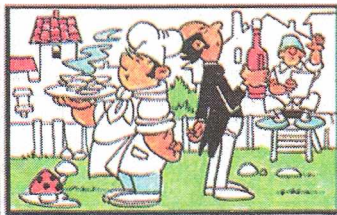
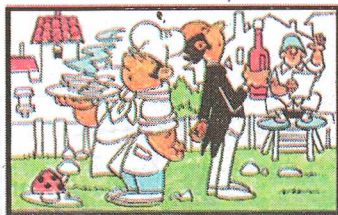
● Orice începe bine se sfârșește rău; orice începe rău se sfârșește și mai rău.

● Pentru a obține un credit, mai întâi trebuie să dovedești că nu ai nevoie de el.

● Frumusețea este trecătoare, urâtenia rămâne.

CE LIPSEȘTE ?

Găsiți câte patru mici detalii care lipsesc în ultimele trei desene de dedesubt.

SPIRIT DE OBSERVAȚIE

În al doilea, al treilea și al patrulea desen lipsesc, în fiecare, câte cinci detalii. Care?

- S-a cam îngrășat Negruța, are 50 de grame în plus...

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

Un nume care nu trebuie uitat

În anul 1919 se stingea din viață în mod tragic, la numai 35 de ani, gazetarul, actorul și autorul dramatic Petre Locusteanu, pe care G. Călinescu îl încadrează între umoriștii până la 1916, alături de G. Ranetti și Petre Liciu.

Cronicile din acea vreme îl prezintă ca pe un urmaș al lui Caragiale, care n-a putut însă atinge virulența marelui dramaturg, activitatea lui de comediograf dezvoltându-se firav în umbra acestuia. Actor și director la Teatrul Național din Iași, Petre Locusteanu vine apoi în București, unde se dovedește a fi un talentat gazetar la ziarul „Viitorul”, apoi, ani la rând, redactor șef la revista FLACĂRA. În paginile prestigioasei reviste scrie proză și cronică dramatică. În această perioadă apar interviuri cu mari personalități literare – Barbu Ștefănescu Delavrancea, George Coșbuc, Eugen Lovinescu, Brătescu-Voinești, Al. Vlahuță, – cu unii dintre ei având relații de amicitie. Cu Mihail Sadoveanu și Hortensia Papadat-Bengescu se cunoștea din perioada de directorat la Iași.

Vă prezentăm, în facsimil, documente inedite, care ne-au fost puse la dispoziție de doamna Tina Locusteanu, nora lui Petre Locusteanu.

PETRE LOCUSTEANU

(și o arhivă de aur)

Un document
senzațional: pe
legitimația lui
Petre
Locusteanu,
semnătura lui
C. Banu, fonda-
torul revistei
„Flacăra”

Urări de bine de la
George Coșbuc

salutări Flăcărilor.

GEORGE COȘBUC
MEMBRU CORESPONDENT AL ACADEMIEI ROMÂNE

Dragul meu Petreache, mă trăsese mulți
ani cu sănătate și cu de toate cele.
Pentru petțirea la masă îți mulțu-
mesc, dar tot odătu te rog să mă
ieși ca nu voiu putea veni. În afară
nu nici de mine, nici de nevastă-mă
ci de, altă lucră" cum tice colegul d'.
Tale, sănătăți de mână Doamnei și

Dragi locusteanu
Dupa amuzi dorste
sine - va te vadă originale
din "Flacăra" și poate
te - mi va pre - unal.
Te rug fi în preda amuzi
narului tot ce ai la dta
Tot acum simat si la dnel
pam. Sunt 19 figuri anu
proame plus Trisam si dăruken.
Armenia io vîpote.
Cu dragate
Iser

Pictorul Iser - un colabo-
rator și cititor fidel al
revistei „Flacăra”

[illegible]

romexpo

EXHIBITIONS CENTRE
BUCHAREST

1997

International Fairs and Exhibitions

Program

1. **ROMMEDICA** (April 8-11), 7th edition. International exhibition of medical equipment and instruments
2. **ROMPHARMA** (April 8-11), 7th edition. International exhibition of medicines for human and veterinary applications
3. **ROMDENT** (April 8-11), 4th edition. International exhibition of equipment, materials and technologies for dentistry
4. **ROMOPTIK** (April 8-11), 3rd edition. International exhibition for optical equipment and apparatus
5. **ROMCONTROLA** (April 8-11), 7th edition. International exhibition of testing tools and apparatus
6. **ROMENVIROTEC** (April 8-11), 4th edition. International exhibition of equipment and technologies for environment protection
7. **ROMTHERM** (April 8-11), 3rd edition. International exhibition of heating, cooling, air conditioning and insulating equipment
8. **BITME** (April 21-25), 4th edition. International exhibition of equipment and technologies for textile industry
9. **CONSTRUCT EXPO** (May 5-9), 4th edition. International exhibition of technologies, equipment, installations, tools, fittings and materials for construction
10. **EXPOCEMENT** (May 6-9), 3rd edition. International exhibition for cement industry equipment
11. **TIBCO** (May 22-28), 14th edition. Bucharest International Fair for Consumer Goods
12. **BIFE-TIMB** (September 4-9), 6th edition. International specialized fair of furniture, wood products, paper and cardboard, machinery, installations and tools for forest exploitation and wood processing, household glassware and porcelainware, interior decorations
13. **ROMHOTEL-TOURISM** (September 16-21), 5th edition. International exhibition of equipment, materials and furniture for hotels, restaurants, casinos and communities, equipment and tourism services
14. **AUTO-EXPO** (September 17-23), 2nd edition. International exhibition for motor-vehicles, spare parts and accessories
15. **TIB** (October 14-19), 23rd edition. Bucharest International Fair (technical fair)
16. **EXPO-PETRO-GAS** (October 14-19), 1st edition. International exhibition of machinery, equipment and technologies for crude-oil, petroleum and gas extraction and processing
17. **INFO BUSINESS BUCHAREST** (October 28-30), 3rd edition. International exhibition of business information
18. **INVENTIKA** (October 28-November 1), 1st edition. International exhibition of inventions, scientific research and new technologies
19. **INDAGRA** (October 31-November 4), 2nd edition. International exhibition for equipment and products in the fields of agriculture, animal husbandry and foods
20. **VIN EXPO** (October 31-November 4), 1st edition. International exhibition of wines, alcoholic and nonalcoholic drinks
21. **CADEAUX** (November 14-17), 2nd edition. International exhibition of gifts and souvenirs
22. **COSMETICS-BEAUTY HAIR** (November 14-17), 3rd edition. International show for cosmetic products, embellishment, ornaments and hairdressing

BUCHAREST - ROMANIA, 65-67

MĂRĂȘTI Blvd., P.O. Box: 32-3, Phone: (401) 223 11 60; 223 11 61;

Fax: (401) 312 84 00; 222 61 69; Telex: 11 108 tib - r, Cable: TIB - R București

William Faulkner

Faulkner integral

Părerea francezilor despre William Faulkner este că a fost un scriitor rural, un experimentator în plan narativ, pe linia Joyce, sau chiar că a fost un scriitor de talent „din Sud”. Dar, așa cum sublinia recent revista *Le Nouvel Observateur*, această opinie este pe cale să fie schimbată printr-o percepție mai adecvată și mai complexă a marelui scriitor, laureat al Premiului Nobel.

Mai întâi că în *Pleiade* au început să apară romanele sale într-o formulă integrală. Apoi, la Editura Stock, Edouard Glissant a publicat un studiu foarte incitant și pătrunzător intitulat *Faulkner Mississippi*. Este o încercare de reconstituire a universului românesc faulknerian, în acel ținut imaginar numit comitatul Yoknapatawpha. O recuperare salutată de presa din Hexagon, care nu uită să facă apropieri între destinul lui literar și cel al unor scriitori francezi.

Considerată una dintre cele mai importante scriitoare italiene din acest secol, Elsa Morante (1912-1985) nu este doar autoarea romanelor *Lumea salvată de copii*, *Minciună și subterfugiu* sau *Insula lui Artur*. Ea a scris și eseuri și poezii sau povestiri. Au

Elsa Morante inedită

devenit foarte cunoscute povestirile din volumul *Șalul andaluz* sau studiile din *Pentru și contra bombe atomice*. De curând o parte din poeziile sale, dintre care multe inedite, au fost publicate la Editura Garzanti.

Criticii au descoperit o nouă atmosferă de magie și de farmec fantastic pe care nu o sesizaseră atât de pregnant în alte lucrări ale sale.

Pagini realizate de ȘTEFAN NICOLAE ■

Festivalul Toamnei la Sinaia

Propunându-și permanentizarea acestei manifestări, Primăria orașului Sinaia, împreună cu Fundația „Bucegi” pentru dezvoltarea turismului în Valea superioară a Prahovei, a organizat în zilele de 11-13 octombrie Festivalul Toamnei la Sinaia, acțiune la care au participat zeci de mii de locuitori ai orașului, precum și mulți îndrăgostiți ai acestor meleaguri, care vin an de an să-și petreacă concediul de odihnă la munte.

Festivalul a fost deschis de dl Ion Scăunaș, primarul orașului, și de dl Traian Bălaj, prefectul județului Prahova, iar ca invitat din partea Ministerului Culturii a vorbit dna Eugenia Moldoveanu.

Manifestările au început cu o frumoasă paradă a elevilor pe bulevardul central, împodobit cu ghirlande de becuri divers colorate, într-o atmosferă de epocă, cu fanfară și demonstrații sportive și artistice. Tot la această paradă, în timp ce britanicul Damon Hill obținea titlul de campion mondial al Formulei 1, după o frumoasă victorie în Marele Premiu al Japoniei de la

Suzuka, a avut loc o defilare a mașinilor de epocă, mașini care, după aceea, s-au întrecut într-un concurs Auto-cross pe stadionul orașului. Participanții la festival s-au bucurat de un bogat program artistic, care s-a desfășurat în parcul orașului și s-a încheiat sâmbătă noaptea, după ora 12, cu un frumos foc de artificii. La acest program și-au dat concursul formațiile Timpuri Noi, Colibri, Vița de Vie, Fantasy Band, grupul „Divertis”, Alexandru Arșinel, Radu Gheorghe, Monica Anghel, Silvia Dumitrescu, Mădălina Manole, Anastasia Lazariuc, Mihai Constantinescu, Mircea Vintilă, Fabrizio Carrieri ș.a. Au prezentat Andy Moisescu și Geo Costiniu.

Reușita acțiunii a fost asigurată de numeroși sponsori, în special de societățile comerciale Mefin, Mara, Palace, Internațional, Montana, Sinaia etc. și, bineînțeles, de Primăria orașului Sinaia.

Text și fotografii:
ALEXANDRU PĂȘĂRIN ■ 37

La Steaua deviza este:

Transferăm și câștigăm !

Sport

De trei ani încoace ne-am obișnuit ca Steaua să se califice în grupele Ligii Campionilor. De trei ani încoace meciurile din preliminarii, disputate în fața unor formații puternice – Servette Geneva, Casino Salzburg sau F.C. Bruges – au fost prilejuri de adevărată bucurie pentru micro-biștii români. Din păcate, tot de trei ani încoace, campioana noastră nu a făcut mare lucru în grupe, mulțumindu-se cu aceeași linie de clasament, cât de cât rezonabilă, dar lipsită de orice strălucire: o victorie, trei egaluri și două înfrângeri. Și tot din păcate, de trei ani de zile Steaua își vinde cei mai buni jucători din lot unor echipe din străinătate, fiind într-o permanentă reconstrucție...

Acest articol a fost scris înainte de partida Steaua-Widzew Lodz. El pornește de la premisa că, indiferent de rezultatul pe care campionii României îl vor fi obținut, problemele cu care se confruntă clubul din Ghencea sunt de o importanță vitală pentru fotbalul nostru care a devenit, în ultimii ani, spre nenorocul lui, o sursă de jucători pentru marile cluburi europene. Iar dacă totmai echipa care ne reprezintă, de trei ani încoace, în Liga Campionilor dă tonul acestei stări de fapt, nu ar trebui să mai mire pe nimeni contraperformanțele noastre atât la nivel de cluburi cât și la nivelul echipei naționale. E adevărat că am bătut Islanda la ea acasă cu 4-0, dar Islanda rămâne, totuși, o echipă din „lumea a treia” a fotbalului. Iar umilitoarea înfrângere în fața Emiratelor Arabe Unite nu se va uita chiar atât de ușor... De altfel, Iordănescu a și afirmat, cu directă referire la Steaua, că: „Suntem

văduviți de cei mai buni fotbaliști. Cluburile trebuie să se decidă asupra faptului care contează mai mult: reprezentarea internațională sau să devenim o pepinieră pentru cluburile din Vest.”

Or, e greu de crezut că la Steaua lumea se gândește la obținerea performanței internaționale dacă, înaintea meciurilor din preliminariile Ligii Campionilor s-a vândut o jumătate de echipă: Panait, Pârvu, Doboș, Gâlcă, Panduru și Vlădoiu. În plus, până la retur lotul se va subția și mai tare prin plecarea deja antamată a lui Adrian Ilie la Galatasaray și prin cea a lui Prodan, singurul jucător stelist la final de contract – contract ce se va încheia pe 31 decembrie 1996 – care a declarat că de la anul dorește să-și încerce puterile prin alte părți și pe bani mai mulți. Și pentru că tot a venit vorba de bani nu s-ar putea spune că jucătorii de la Steaua ar duce-o rău. Într-o conferință de presă desfășurată cu câțva timp în urmă, domnul Cornel Oțelea a făcut un bilanț al activității clubului militar între 1991 și 1996 unde, printre altele, a arătat că, dacă în primul an primele au totalizat 800.000 de dolari, anul trecut acestea au însemnat nu mai puțin de 4 milioane de dolari. Ca să nu mai vorbim de salarii care se învârt în jurul cifrei de 70.000 – 100.000 de dolari anual de jucător, adică între 18 și 25 de milioane de lei lunar... Nu spunem că fotbaliștii nu trebuie plătiți bine. Dar credem că ei au obligația de a justifica, prin rezultate, salariile pe care le încasează. Iar conducerea clubului ar trebui să-și facă o strategie viabilă, pornind de la constituirea lotului și

Dumitru „Tiți” Dumitriu. Poreclit agentul 07 după senzaționalele rezultate din primele două meciuri pe care Steaua le-a disputat în Liga Campionilor. Probabil cel mai norocos antrenor din tot campionatul intern pentru că beneficiază de cel mai bun lot de jucători care sunt capabili să bată orice echipă românească și fără indicațiile lui prețioase. Pe de altă parte, unul dintre cei mai ghinioniști pentru că,

an de an, trebuie să se despartă de vedetele lui și, astfel, nu poate decât să fie mulțumit de înfrângerile cu 3-0 în Ghencea și să-și stabilească obiective pe care chiar și dânsul le poate atinge, adică 0 (zero) puncte în Liga Campionilor. Ține foarte mult la opinia galeriei, dar numai atunci când aceasta se referă la altcineva decât la persoana lui. Este un tip de o perseverență rară, care nu renunță nici atunci când echipa sa se face de râsul Europei fotbalistice. Este autorul declarației anului, declarație făcută la conferința de presă de după meciul cu Borussia Dortmund: „Nu ne comparați cu Borussia sau cu Atletico. Dacă se va întâmpla să luăm ceva puncte în această ediție a Ligii Campionilor, acelea vor fi peste ce ne-am propus.” Pentru toate acestea – și pentru multe altele care nu au mai avut loc aici – propunem conducerii clubului militar să încerce o transferare a lui Tiți Dumitriu la o altă echipă din Europa, în același spirit al politicii de transferuri pe care o poartă.

până la sistemul de premiere, strategie care să evite catastrofele din ultima vreme.

Din păcate, însă, se pare că lucrurile merg din rău în mai rău. Dacă în ediția trecută a Ligii Campionilor am bătut pasul pe loc, anul acesta lucrurile au început să ia o întorsătură mai mult decât neplăcută: în două meciuri Steaua a luat mai multe goluri decât în toate cele 6 de anul trecut și nu a reușit să marcheze niciodată; plecarea lui Adrian Ilie e fatală pentru o echipă alcătuită acum doar din tineri, iar calificarea a ajuns să fie o dulce iluzie în condițiile în care Steaua trebuie să bată de trei ori și să scoată un egal pentru a putea spera la primăvara europeană...

ALEXANDRU ARION ■

În preliminariile C.M. '98

Islanda - România 0-4

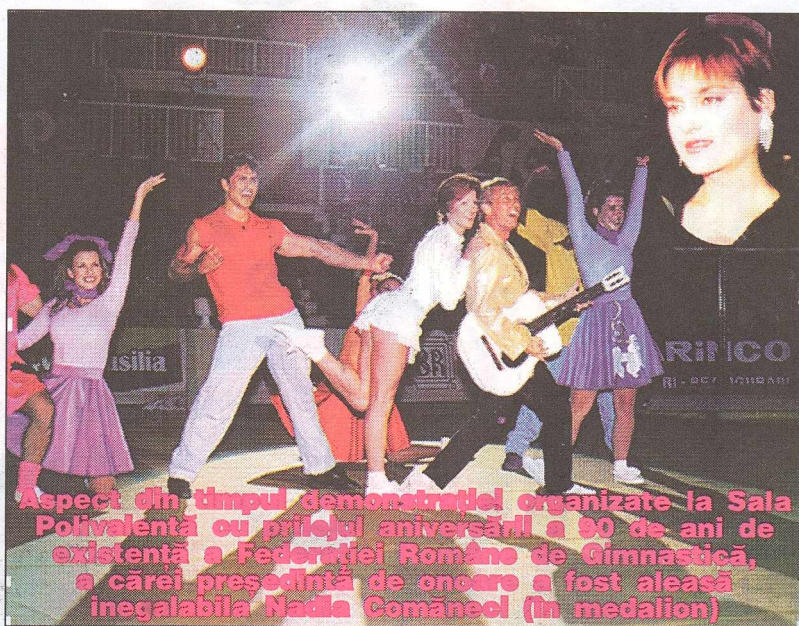
- „Un joc periculos“?
- Nașu' umflă potu'
- Gică Popescu își face cadou un gol
- Dan Petrescu - „servant“ și „tunar“

În sfârșit, într-un an în care nu am fost prea răsfățați cu evoluții multumitoare ale tricolorilor (am spune chiar dimpotrivă, dacă ne gândim la eșecurile din „amicalele“ cu Iugoslavia și mai ales cu Emiratele Arabe Unite sau la „eclipsa totală“ de la EURO '96), aceștia au avut o prestație mai aproape de posibilitățile lor în exotica deplasare de la Reykjavik. Anticipat de selecționerul Anghel Iordănescu drept „un joc periculos“, meciul din capitala Islandei a fost pregătit cu toată seriozitatea, fiind convocați într-adevăr cei mai în

formă jucători. Doar accidentații Lupescu, Sabău și Răducioiu nu au putut răspunde la apel, astfel încât „11“-le de început a avut componența: STELEA - D. PETRESCU, PRODAN, DOBOȘ, SELYMES - HAGI, GÂLCĂ, GH. POPESCU, D. MUNTEANU - V. MOLDOVAN, A. ILIE. I-am notat cu majuscule nu atât pentru victoria, în fond logică, obținută la un scor concludent, cât pentru faptul că au manifestat din nou acea poftă de joc, aplomb și, de ce nu?, profesionalism, calități care le-au adus atâtea aprecieri la World Cup '94. Dar

iată cum s-au marcat golurile: în min. 22, căpitanul gazdelor, Bergsson, presat de V. Moldovan, trimite imparabil în propria poartă; în min. 62 și 77 D. Petrescu execută două centrări perfecte pentru cei doi Gică - Hagi și Popescu - care înscriu cu superbe lovituri de cap, pentru ca „englezul“ să închidă tabela în ultimul minut de joc. Așadar, după 3-0 cu Lituania, al doilea pas făcut cu dreptul de echipa României, a cărei principală contracandidată rămâne Irlanda.

De fapt, un meci despre care nu se pot spune prea multe, în fața unui adversar care a pus unele probleme doar până la primirea primului gol. Un meci care a însemnat însă regăsirea tricolorilor și care ne-a insuflat din nou încrederea că vor avea un parcurs fără greșală în ceea ce privește obținerea calificării, într-o grupă de altfel facilă. Semnificativ este și realismul antrenorului Anghel Iordănescu: „Consider că a fost o victorie de atitudine, în care concentrarea jucătorilor a avut un rol foarte important. Evident că ne bucură rezultatul, dar în același timp ne dau de gândit momentele

Aspect din timpul demonstrației organizate la Sala Polivalentă cu prilejul aniversării a 90 de ani de existență a Federației Române de Gimnastică, a cărei președintă de onoare a fost aleasă inegalabila Nadia Comăneci (în medalion)

moarte din jocul tricolorilor. Am întâlnit un adversar puternic, tenace, foarte agresiv, în multe situații, chiar peste limita regulamentului, dar cu toate acestea victoria a fost una a realismului, a siguranței și a așezării echipei în teren. La toate acestea se adaugă maturitatea și

În grupa noastră s-au mai disputat întâlnirile: Irlanda - Macedonia 3-0 și Lituania - Liechtenstein 2-1, următorul meci al României având loc pe 14 decembrie, în Macedonia. Până atunci: Liechtenstein - Macedonia (9 noiembrie), Irlanda - Islanda (10 noiembrie).

Clasamentul grupei a 8-a

1. Irlanda	2	2	0	0	8-0	6
2. România	2	2	0	0	7-0	6
3. Lituania	3	2	0	1	4-4	6
4. Macedonia	3	1	1	1	4-4	4
5. Islanda	3	0	1	2	1-7	1
6. Liechtenstein	3	0	0	3	1-10	0

(este inclusă și partida Lituania-Islanda 2-0)

experiența jucătorilor noștri, care au putut fructifica momentele de slăbiciune ale adversarului. Este o victorie pentru tonusul psihic, pentru liniștea noastră, în perspectiva jocului cu Macedonia, probabil un joc care ne poate aduce locul 1 în grupă.“

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Aflat la a 67-a selecție, Gică Popescu și-a serbat ziua de naștere (29 de ani) înscriind cel de-al șaselea gol al său pentru echipa națională. Recent, ziarul „El mundo deportivo“ l-a desemnat cel mai bun libero din campionatul spaniol în editia 1995-1996.

Fotografii de PETRE COJOCARIU ■

S.C.A.

„IGIENA“

București

Str. Dr. Leonte nr. 32;
Sector 5

PRESTATOARE DE SERVICII:

■ COAFURĂ	■ FRIZERIE
■ COSMETICĂ	■ MANICHIURĂ
■ PEDICHIURĂ	■ ÎNGRIJIRI CORPORALE
■ GIMNASTICĂ AEROBICĂ	■ GIMNASTICĂ PE APARATE
■ SAUNĂ ȘI MASAJ	

SERVICII DE CALITATE DEOSEBITĂ CU PRODUSE
L'OREAL, WELLA, NELLY De VYST
PRIN SALOANELE REPREZENTATIVE DIN BUCUREȘTI

- „MONA LISA“ - Bd. Iancu de Hunedoara, telefon - 659 33 64
- „AFRODITA“ - Calea Dorobanților Bl. 9 F, telefon - 212 26 31
- SALON Calea Victoriei nr. 54, telefon - 614 84 25
- SALON „NARCISA“ - Str. 13 Decembrie nr. 22, telefon 614 16 25

**APELÂND LA SERVICIILE NOASTRE
DEVENIȚI MAI FRUMOSE!**

Dacă vreți să țineți pasul cu
Tehnologia Modernă,

**Blue Ridge
International**

Computers S.R.L.

Țineți Pasul cu:
*Your Partner for Networking
and Digital Communications*

Prin noul său magazin
din str. Ștefan cel Mare nr. 50

Tel: 211.69.63; 211.69.68; 211.68.52 Fax: 211.69.68

Vă oferă:

Întreaga gamă de PC-uri A-Tronic 486 și 586

Imprimante - matriciale
- laser, inkjet

Modemuri interne și externe

Componente de rețea

Componente Multimedia

Echipamente de radiocomunicații

Monitoare color

Accesorii, consumabile, jocuri interactive CD

Mobilier de calculatoare

OKI, CITIZEN

HEWLETT PACKARD

GVC

DAMPEX NOVELL Approved

CREATIVE LABS,

PANASONIC, SONY

ALINCO

CTX, PHILIPS

Șos. Alexandriei nr. 191, Bragadiru, SAI, România

Tel.: 401/780.43.40

780.79.50

Fax: 401/420.19.93